

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 795

DE ROODE STIP.

20 cent

Beiden keken verbluft en boos naar de indringers in hun havelooze kleding.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

DE ROODE STIP

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK 1.

WIE IS NR. 13?

Nog steeds hielden de inwoners van de reusachtige wereldstad Londen zich bezig met de oplossing van een belangrijk vraagstuk, dat zoo ingewikkeld scheen, dat zelfs de knapste speurders van Scotland Yard met de handen in het haar zaten, en niet meer wisten in welke richting zij moesten zoeken.

Wie van dit alles het naadje van de kous wil weten, kan niet beter doen, dan verlof te vragen aan den Londenschen hoofdcommissaris van politie, inzage de mogen nemen van het desbetreffende dossier, dat hem waarschijnlijk wel zal worden verleend — tenminste wanneer hij kan beschikken over zekere introducties!

In hoofdzaak had de wonderlijke gebeurtenis waarmede geheel Londen zich thans bezig hield, volgender wijze toegedragen.

Het was begonnen met enkele geheimzinnige misdaden, bezwaarlijk op te lossen, totdat eensklaps de politie tot de ervaring kwam — hierbij geholpen door niemand anders dan Lord Lister, wiens naam men in de dossiers over de zaak aangeduid zal vinden met de veelzeggende hoofdletters N.N. — dat een vreemde persoonlijkheid, een mysterieuse leider, die men alleen maar kende als nr. 13, bijna al die misdaden had uitgedacht, en ze had laten ten uitvoerbrenge, met een verfiijnde schranderheid, die de beste detectives schier tot wanhoop bracht.

Het werd al spoedig duidelijk, dat Nr. 13, wie hij ook zijn mocht, beschikte over een aantal mach-

tige hulpmiddelen, op het gebied der electriciteit zoowel als van de chemie. Geen moderne vinding, of deze geniale booswicht maakte er gebruik van ter bereiking van zijn doel. Hij benutte zoowel de draadlooze telegrafie als de hypnose, hij maakte gebruik van in Engeland onbekende vergiften, zoowel als van de revolver — maar dan voorzien van een eenvoudig toestel, hetwelk het geluid van het moordwapen zeer aanzienlijk dempte.

Even spoedig kwam het vast te staan, dat geen van de boosdoeners, die in het verloop van enkele weken gearresteerd werden — en ook hierin had Lord Lister een groot taandeel — nr. 13 ooit in levende lijve had gezien. Zelfs de verraders, die op vrijspraak hoopten door zich als getuigen op te geven, moesten bekennen, dat zij het geheim van hunnen aanvoerder nooit hadden kunnen doorgronden.

Hoewel de politie alles in het werk stelde om het geheim op te lossen, duurde het niet lang of eenige bladen wisten te berichten, dat de groote avonturier, Lord Edward Lister, al het mogelijke in het werk had gesteld om nr. 13 te ontmaskeren. Evenmin kon het dus geheim blijven, dat ook hij niet was geslaagd, maar wie een dagblad goed wist te lezen, kon uit de verschillende verslagen wel opmaken, dat John Raffles, alias Lord Lister, in ieder geval het dichtst bij de waarheid was geweest — veel dichter dan de politie zelve ooit had kunnen komen.

Hij had bij zijn talrijke pogingen om den ge-

heimzinnigen bendechef te ontdekken herhaaldelijk zijn leven gewaagd, en ook dat van zijn helpers had menigmaal gevaar geloopt.

Maar ook dit was iets, hetgeen de politie het allerliefste verzweeg. De lang gezochte avonturier was nu eenmaal een vijand van de gemeenschap, zoo oordeelde men van hoogerhand, en al wilde men dan ook wel in het geheim zijn hulp aanvaarden — het behoeftedoch niet aan de groote klok te worden gehangen — het zou toch te dwaas zijn, dat de beroemde politie van de Engelsche hoofdstad zich de hulp liet welgevallen van een man, die, hoe men het ook mocht beschouwen, een misdadiger was en bleef.

Geleidelijk dus werden leden van de bende De Roode Ster gearresteerd en sommigen konden tot gevangenisstraf worden veroordeeld.

Onder hen bevond zich een geneesheer, een zekere Wynne, die echter bijna aanstonds weer wist te ontvluchten, door de hulp van zijn machtigen beschermer, maar zonder dat men er ooit in heeft kunnen slagen, te ontdekken hoe die ontvluchting in zijn werk was gegaan.

Het was Raffles die er voor zorgde, dat hij ten tweede male werd gevat, en ditmaal wist men hem steviger vast te houden.

Maar juist in de laatste dagen had zich een zeer tragisch geval voorgedaan, en dit was het juist, dat zooveel stof tot spreken en critiseering opleverde.

Het behoeft nauwelijks te worden gezegd, dat Nr. 13 eerder dan wie ook wist, wien hij als zijn ergste vijand moest beschouwen. Dat was niet de Hoofdcommissaris van Politie, dat waren ook niet de detectives die immers slechts hun plicht deden, maar dat was John Raffles.

Tot tweemaal toe ontsnapte hij slechts op het laatste oogenblik aan de klauwen van zijn fellen tegenstander, maar de derde hinderlaag zou hen beiden noodlottig zijn geworden, als Raffles niet tot zijn groot geluk den beraamden aanslag juist bijtijds ware te weten gekomen. Hij zette op zijn beurt een val op, en een vijftal van de sujetten van nr. 13 liepen erin.

Onder hen was ook een vrouw, zekere Rita Nueva. Zij heeft voor haar schuld op een vreeselijke wijze geboet, wij willen er dus mede volstaan, slechts enkele zaken uit haar doopceel te lichten.

Rita Nueva was een Italiaansche, die voortreffelijk vier of vijf talen sprak, en die een paar jaren lang deel heeft uitgemaakt van de zoeven genoemde bende. Zij zelve was er bij tegenwoordig, toen Raffles voor de eerste maal in handen viel van hare makkers, en zij zou zeker ook tegenwoordig zijn geweest bij zijn dood, indien de zaak slechts naar haar in ware gegaan. Zij was een zeer schoone, hartstochtelijke vrouw, en als de menschelijke gerechtigheid haar had kunnen straffen dan zou zij

er zeker niet met minder dan 12 jaren cel zijn afgekomen.

Wij kunnen hier aanstonds zeggen, dat de Londensche Justitie niet met zekerheid heeft geweten hoe de zaken zich hebben toegedragen, maar de gedenkschriften van Charles Brand, den onafscheidelijken vriend van Lord Lister en waaraan veel van het hier geboekstaafde wordt ontleend, laten geen twijfel hoegenaamd omtrent dit punt.

Rita Nueva bevond zich met Dr Wynne in het vertrek, waar Raffles zijn val had uitgezet, en beiden waren in zijn macht. En plotseling verklaarde de vrouw, waarschijnlijk beducht voor wat haar zou wachten, dat zij de identiteit van Nr. 13 zou verraden, indien Raffles op zijn eerewoord wilde beloven, haar de vrijheid te geven. Deze zegde dit onmiddellijk toe, en het volgende oogenblik zou hij stellig geweten hebben, wie de man was, dien hij nu reeds een maand lang met zooveel felheid bestreed, toen Dr. Wynne zich eensklaps op haar wierp, en haar voor iemand het had kunnen verhinderen, een vergiftige pil in de keel duwde. Zij leefde geen volle minuut meer, en was niet in staat nog een woord uit te brengen en Raffles en Brand moesten het machteloos aanzien, hoe de ongelukkige onder hunne handen bezweek.

Dit zijn de feiten, maar wij moeten in het midden laten, hoe juist Rita Nueva Nr 13 kende. Misschien had zij het bij toeval ontdekt, misschien was zij een intieme vriendin van den geheimzinnigen aanvoerder — dit staat vast, dat zij de eenige is geweest die wist wie hij was.

Dat de ongelukkige vrouw het nooit vroeger geopenbaard heeft valt al heel gemakkelijk te verklaren uit haar angst! Nr. 13 was een wreed, onverbiddelijk heerscher en het was onder de bendeleden bekend, dat zelfs een poging om de sluier op te lichten die zijn persoonlijkheid verborg met een snellen dood zou worden gestraft.

Het spreekt vanzelf dat de dood van de vrouw niet kon worden geheim gehouden Wynne en nog twee andere mannen werden trouwens bij die gelegenheid gearresteerd. Een vierde wist te ontsnappen, en aan hem had Raffles het juist te wijten, dat hij met Brand en James Henderson zijn trouwe chauffeur, in dien nacht slechts op het uiterste nippertje uit de handen van de politie wist te blijven, die door den kerel was gewaarschuwd.

Wynne bekende natuurlijk niets. En Raffles gaf zich niet eens de moeite, schriftelijk aan de politie de toedracht van de zaak mede te deelen, omdat hij wel wist dat dit toch niet zou baten. Hij had persoonlijk voor moeten komen om te getuigen — en om zeer begrijpelijke redenen dacht hij daar niet aan. En zoo werd Wynne dan alleen gestraft wat hij anders nog op zijn geweten mocht hebben — en dat was nog ruimschoots voldoende om hem voor 15 jaren naar het Tuchtthuis te zenden.

Zoo stonden de zaken, toen Raffles en Brand in den morgen van den dag die op die schokkende gebeurtenis volgde, tegenover elkander zaten in de Bibliotheekkamer van hun huis in Cromwell Street. Zij hadden na hun vlucht zoo snel mogelijk hun vermomming afgelegd, en waren toen langs verschillende wegen en door de goed verborgen tuindeur naar hun huis teruggekeerd. Zes uren slaap hadden hun daar geheel doen herstellen van de emoties en de vermoenissen, de gevaren en den strijd van den vorigen nacht.

Brand had zoeven de voorlezing beëindigd van een groot artikel over de zaak. En Raffles had aanvankelijk met een ernstig gelaat geluisterd, waarop zich echter langzamerhand een sarcastische trek vertoonde.

En nu Brand eindelijk zweeg zij Raffles met een kort lachje:

„En zoo schrijft men Geschiedenis! Een heel klein weinigje waarheid en een groote hoeveelheid fantasie. Zoo behoudt men zijn lezers, die zwelgen in dergelijke verhalen en dat is voor een dagblad dat zichzelf respecteert toch maar de hoofdzaak. Wel zoo, mijnheer Wynne weet dus van niets! De rampzalige Rita is zoo maar vanzelf plotseling gestorven in dat noodlottige vertrek, en hij heeft er geen debet aan.”

Hij verviel in zwijgen, trommelde met zijn sterke, blanke vingers op het tafelblad, en keek voor zich uit, met diepe, harde groeven in het hoogde gladde voorhoofd.

Brand waagde het niet, hem in zijn overpeinzingen te storen.

Hij zelf was met angst vervuld, en met zorg voor de toekomst. Die vreeselijke strijd tusschen Raffles en den onbekenden tegenstander begon meer van zijn zenuwen te vergen, dan hij geloofde te kunnen verdragen. Nog nooit had Raffles te doen gehad met een vijand zoo machtig, zoo sluw, zoo allergevaarlijkst als die onzichtbare, ontastbare man, die daar ergens in het ontzaggelijk groote Londen zat, als een spin in zijn net en loerde op een gelegenheid om zijn tegenstander in zijn web te verstrikken.

Het eenige lichtpunt was, dat nr 13 evenmin met zekerheid wist wie Raffles was, waar hij woonde, onder welke naam hij zich te Londen bevond. Raffles had zelfs een weinig voor, want hij kende althans de plek waar Nr. 13 weleer zijn orders uitgaf, zelf echter ongezien achter een zware kelderdeur, en sprekend door een luikje, ter grootte van een mannenhand.

Het was wel niet veel, maar het was tenminste iets. De kans immers bestond, dat de aanvoerder zich nog wel eens daarheen zou begeven — en de hinderlaag, die Raffles den nacht tevoren voor zijn vijanden gelegd had, hield juist verband met die omstandigheid.

Brand dacht nog over dit alles na, toen Raffles zonder zich te bewegen, op een doffen toon begon:

— Ik moet die gifslang onder mijn hiel verpletteren. Zulke wezens bederven het weinige goede, dat er nog op deze aarde is. Die man werkt als een vergift, als een booze ziekte! En ik zal hem verdelen, wat het mij ook moge kosten! Brand, geloof je dat ik een slecht mensch ben?

Hij had eensklaps het hoofd naar den jongen man opgeheven, en keek hem met zijn groote, staalgrijze oogen onderzoekend aan.

Brand had een kreet van verontwaardigde ontkenning laten hooren, en riep nu uit:

— Wat bezielt je? Waarom doe je mij die dwaze vraag! Je weet immers wel beter!

— Je gelooft dus dat ik het recht heb dien man te bestrijden?

— Maar dat spreekt immers vanzelf. Wie zou daar niet het recht toe hebben! Het is mijn heilige overtuiging, dat wij een goed werk verrichten, door den kerel onschadelijk te maken. Jij een slecht mensch? Je edel hart heeft duizenden gelukkig gemaakt. Zon gebracht in de harten waar duisternis heerschte, zwakken gesteund en onrecht hersteld, waar je maar kon!

Hij was op Raffles toegetreden, legde hem de hand om den schouder, maar Raffles liet het hoofd op de borst zinken en weer klonk zijn stem dof, toen hij hernam:

— Soms twijfel ik. En die twijfel is vreeselijk. Die verscheurt mij soms. Nog gisterennacht achtervolgde mij de politie als een wild dier, over de daken, en zij zou geen minuut gearzeld hebben mij in verzekerde bewaring te nemen, als zij er de kans toe gezien had, ondanks de groote diensten, die ik haar juist in deze zaak heb bewezen.

— Diensten die je de vijandschap van een troep hyena's op den hals heeft gehaald riep Brand verontwaardigd uit. Denk daar niet aan Edward. Ga alleen te rade met je eigen hart met je eigen verstand! Wij moeten Nr. 13 ontdekken! Want ik zal je helpen, al moest ik er zelf bij ondergaan.

— Dat wist ik wel, zei Raffles eenvoudig. Ik weet dat ik jou en op Henderson zou kunnen bouwen. Zeg mij nu, hoe je over de zaak denkt.

— Hoe ik er over denk? Wel, ik denk dat zij hopeloos is! antwoordde Brand en hij maakte een gebaar van wanhoop. Want de eenige die hem kende is lafhartig vermoord; ik weet zeker dat geen van de andere bandieten ook maar een flauw vermoeden heeft, wie zijn aanvoerder kan zijn.

— Juist, Rita wist het, zeide Raffles peinzend. Zij heeft het altijd geweten maar het nooit gezegd. Hoe ontdekte zij het? Dat is misschien het cardinale punt, Brand! Ik verzoek je mijn gedachten eens te volgen. Als die rampzalige vrouw werkelijk met zekerheid wist wie hij was, dan kan het niet anders of zij moet in een zekere betrekking tot hem

hebben gestaan.

— Het toeval kan hier wel de hand in het spel hebben gehad.

— Ik ontken het niet! Ik acht het zelfs waarschijnlijk, Brand, maar dan zal zij toch wel getracht hebben zekerheid te erlangen. Een vrouw als zij moet gedacht hebben, dat het naderhand wel eens van onmetelijk nut voor haar kon zijn, als zij wist wie nr. 13 was. Voor een misdadigster als zij konden zich vroeg of laat omstandigheden voordoen, waar in die kennis voor haar de vrijheid, ja misschien wel het leven kon beteekenen. Welnu, van zulk een relatie moeten sporen zijn achtergebleven.

— Wat wil je daarmee zeggen?

— Ik bedoel, dat er wellicht in haar woning brieven te vinden zijn, aanduidingen, wat weet ik, die in een zekere richting leiden.

— Je gelooft toch niet Edward, dat die twee een briefwisseling hebben gevoerd? riep Brand op een toon van ongelooft.

— Neen, dat acht ik uitgesloten; zij zal een zoo gevaarlijke wetenschap wel voor zich hebben gehouden. Nr. 13 wist natuurlijk zeer wel wie zij was en zou niet hebben toegelaten, dat een vrouw als zij in het leven bleef, beschikkende over een zoo doodelijk wapen! Niemand mocht zijn identiteit kennen — en eene Rita Nueva minder dan wie ook.

— Maar wat dan?

— Ik denk aan zeer korte notities, misschien wel in geheimschrift, aan een kleine verzameling bewijsstukken, hem op slinksche wijze ontfoetseld,

nadat zij eenmaal het geheim ontdekt had — iets van dien aard. Nauwkeurig kan ik het niet omschrijven. Maar in ieder geval komt het mij voor, dat het de moeite zou loonen, eens een onderzoek te gaan instellen in haar woning.

— Als de politie je maar niet is voor geweest, Edward! Die heeft misschien al huiszoeking gedaan.

— Als zij het niet al reeds gedaan heeft, dan doet zij het zeker in den loop van den dag! zeide Raffles schouderophalend. Maar dat is mijn minste zorg. Want zij zal in beslag kunnen nemen, wat zij vindt — en daarbij zijn heel zeker niet de geheime aantekeningen, waarvan ik zooveel gewaagde. Want die heeft zij dan natuurlijk zoodanig verborgen, dat de politie ze onmogelijk kon ontdekken. Zij was een vooruitziende zeer schrandere vrouw, wijlen Seniorita Rita Nueva. Ik stel je voor, Brand, nog vandaag met dat onderzoek te beginnen.

— Ik ben dadelijk tot je dienst — maar ken je dan haar adres?

— Neen, Brand, dat adres ken ik niet — maar ik hoop het nog vandaag te leeren kennen. Zij had goede vrienden, die het moeten weten, en als ik het van hen niet verneem — dan behoef ik slechts op een middageditie te wachten, want we kunnen er gerust op staat maken, dat de bladen haar laatste woonplaats nog vandaag zullen publiceeren. Dat zijn ook al weer die prikkelende bijzonderheden, waarop het publiek aanvliegt als een uitgehongerde kip op een graankorrel!

**De bekende DUBEC Cigaretten begonnen voor 40
jaar met eene productie van 10000 per dag.
Thans meer dan 500000 per dag.**

HOOFDSTUK 2.

DE VERBORGEN BERGPLAATS.

De stem van den ruwen kruier had een onaangename, dreigende klank, toen hij, in de vestibule tegen den portier sprekende herhaalde:

— En al praat je als Brugman, vriend, ik laat me niet wegsturen. Ik heb hier een verzegeld en geteekend briefje en ik zal op het boeltje passen, totdat de schuldeischer alles netjes in beslag heeft genomen.

— Maar ik zeg je nog eens, man, dat de politie op het oogenblik alles doorzoekt! zeide de portier geduldig.

— Heel best, dan zal ik wachten totdat de politie weg is, en dan is het mijn beurt. Ik word er voor betaald! En ik zal de blauwjassen waarschuwen, geen stuk weg te halen, ik bedoel geen meubelen, of ze zullen op Scotland Yard een leelijke pijp rooken. Mijn principaal, gaat het heele zaakje met beslag leggen, vóór die jakhalzen van erfgenamen er hun vurige nagels naar uitsteken. Hij heeft nog elfhonderd pond van haar te vorderen, hoofdzakelijk voor fijne meubels en hij heeft mij aangesteld om op te passen, dat er geen voetkussen geen theewarmer word! weggehaald! Kan ik mijn maat roepen?

— Neen man! antwoordde de portier kortaf. Jij praat maar van je plicht en ik heb er ook een! En die is om te beletten dat jij de politie voor de voeten loopt. Wacht maar bedaard tot ze vertrokken is, en dan kun je voor mijn part daarboven wachten tot je blauw ziet.

De kruier gromde wat, verschoof zijn pruim van den eenen mondhoek naar den anderen, liet zich zwaar op een bank neervallen, en maakte zich blijkbaar gereed om geduldig te wachten.

Het huis lag in de Old Bond Street. Het was niet lang geleden restaureerd en gedeeltelijk verbouwd. De verdiepingen waren allen afzonderlijk verhuurd, de derde aan een zekere Madame Brigitte Delafaille, een chique Parijsche vrouw, die daar pas een week geleden was ingetrokken, met een karrevracht fraaie, blijkbaar splinternieuwe meubels.

De politie nu, had reeds een dag tevoren uitgemaakt, dat Brigitte Delafaille en Rita Nueva een en dezelfde persoon waren.

En op dit oogenblik was zij doende, gelijk gebruikelijk is, laden en kasten na te snuffelen, waarschijnlijk in de hoop om daarin papieren te vinden, die tot de arrestatie van nog andere bendeleden zouden kunnen voeren.

Er verliep bijna een half uur, en de lompe kruier had reeds eenige malen bewijzen van ongeduld gegeven, toen er eindelijk twee inspecteurs in gezelschap van een detective de trap afkwamen. Een

hunner droeg een dikke actetasch, die hij blijkbaar slechts met moeite had kunnen sluiten, de heeren zagen er overigens nog al grimmig en ontevreden uit.

Zij liepen door de vestibule, zonder den kruier zelfs met een blik te verwaardigen, spraken even met den congieerge, die in de richting van den witgekielden geweldenaar wees, waarop een van de politiemannen onverschillig even naar hem omzag, en daarop verliet het drietal het huis, na den portier een papiertje in de handen te hebben gedrukt, dat zeker wel het door de wet voorgeschreven bewijs van ontvangst zou zijn.

Zoodra de deur achter hen was dichtgevallen gromde de kruier:

— Die schijnen ook bot te hebben gevangen! Een piekfijne dame, die Française, of wat het dan anders geweest mag zijn. Van de dooien niets dan goeds, zeggen ze — maar mijn principaal zal wel naar zijn duiten kunnen fluiten. En als hij tenminste zijn meubeltjes nog terugkrijgt, dan zal hij dat aan mij hebben te danken.

Hij stond op, beende met zware stappen door de vestibule, opende de voordeur, stak twee nogal smerige vingers in den mond, en liet een zoo schel gefluit hooren, dat de verschrikte portier zijn handen op de ooren moest drukken.

Bijna aanstonds werd de deur van een wijnhuis aan de overzijde geopend, en een tweede kruier kwam aanslenteren, die blijkbaar het gezelschap van een goed glas wijn had geprefereerd boven dat van zijn collega.

— Hallo, Bill! begon hij, zoodra de ander binnen het bereik van zijn stem was. Kunnen we beginnen met niks doen?

— Maak jij maar gebbetjes! verweet zijn oudere makker hem. Je wordt er toch behoorlijk voor betaald! Allo, naar boven! En jij, gouden pet, als er soms kapers op de kust komen, lui die zeggen dat ze wat van de nalatenschap te eischen hebben, dan zeg je maar tegen ze: Zie dat je het krijgt, want ouwe Bill zit boven, en dat is een kwaje, als je met hem begint. Vooruit, kwiebus, naar boven jij!

Een schop, afgezonden in de richting van het zitvlak van den jongsten kruier, miste dit op een haar en lachend snelde de man de trap op, gevolgd door den grommenden boedelbewaarder.

De portier keek het tweetal even hoofdschuddend na, en vond, dat de leverancier van de meubelen, die nog niet betaald schenen te zijn, geen betere cerberus had kunnen uitkiezen, dan dien pootigen, ruwen kruier.

En daarop bekommerde hij zich niet meer om

hen en ging aan zijn werk.

De beide witkielen echter waren nauwelijks het vertrek van de zoogenaamde Française binnengetreden, of de oudste sloot zorgvuldig de deur en zeide op zachten toon:

— Ziezoo Brand, nu zijn wij in de vesting, wij zullen de eerste uren wel niet gestoord worden en wij zullen ons dien tijd ten nutte maken.

Raffles was midden in de kamer gaan staan met zijn handen in zijn zijden gesteund, het type van een ouderwetschen kruier, een ras, dat, naar het schijnt, ook al begint uit te sterven. Maar terwijl hij zoo keek, waren zijn scherpe, doordringende oogen door hun spiedende uitdrukking geheel in tegenstelling met het goedige, roode gelaat, en de vuil-grijze, troosteloos neerhangende snor.

De kamer was niet zeer groot, maar met de grootste elegance gemeubeld, en blijkbaar uit een onbekrompen beurs betaald.

— Het beroep van Rita schijnt haar in ieder geval geen windeieren te hebben gelegd! mompelde Raffles.

— Dat is zoo — het is maar jammer dat zij er zoo weinig voordeel van heeft gehad, hernam Brand. Welk een vreeselijke dood! Vergiftigd door een medeplichtige, die haar het spreken wilde belletten, juist toen wij beiden uit haar mond zouden vernemen wie no. 13 is.

— Wat de levende ons niet meer kon zeggen, Brand, dat zal misschien de doode doen, door de dingen die zij moest achterlaten op deze wereld! En nu vlug aan het werk. Dit lijkt mij een oud huis toe, de kamer is het in ieder geval, en wij moeten er rekening mee houden dat wij hier geheime bergplaatsen zullen moeten opsporen.

Brand, die eveneens ijn blikken door het vertrek had laten gaan, knikte toestemmend en toen begonnen zij aanstonds met een onderzoek.

Beiden hadden soortgelijke nasporingen reeds herhaaldelijk gedaan, en waren er dermate geoefend in, dat zij volstrekt geen noodlooze, tijdroovende en overbodige dingen deden.

Zooals steeds begonnen zij voor een veiligen aftocht te zorgen, hetgeen beteekent, dat zij eerst nagingen hoe het met de deuren gesteld was.

Het vertrek bleek er twee te bezitten. De eene, waardoor zij zooeven waren binnengetreden, kwam uit op de gang, de tweede voerde naar een aangrenzend vertrek, dat als slaapkamer was ingericht, en dat met twee vrij smalle ramen uitzicht gaf op een complex van tuinen, voor het meerendeel zeer goed onderhouden en waarvan er velen vrij dicht beplant waren met eeuwenoude boomen. Van die vensters uit was het dan ook onmogelijk den achterkant te zien van de huizen aan de overzijde, daartoe waren de boomen te talrijk en hun kruinen te dicht.

— De woning is goed uitgekozen! zeide Raffi-

les na eenige oogenblikken. Het is volkomen buitengesloten dat een nieuwsgierige buurman, hetzij hij aan den overkant woont, of aan een der zijden, iets kan waarnemen van wat er in deze kamer verricht wordt — of beter gezegd, werd. Een prachtig oud huis Brand.

Naast de slaapkamer bevond zich nog een vrij groote badkamer, voorzien van alles wat een verwenne vrouw maar kan verlangen, en dat was alles.

Raffles trad ook even in die badkamer, maar een enkelen blik in dat moderne vertrekje met zijn porceleinen kuip, zijn radiator, zijn geysers en de betegelde muren was voor hem voldoende om hem de overtuiging te schenken dat hij althans hier niet naar verborgen bergplaatsen behoefde te zoeken.

Met de slaapkamer was het anders gesteld. Die had een paar inspringende hoeken, het ledikant dat er stond was groot, van hout, en zeker heel oud, en men kon zich voorstellen dat hier wel een of ander verborgen kastje kon zijn, waarin zich gewichtige paperassen bevonden.

Zooals Raffles wel verwachtte kwam ook deze kamer met een tweede deur op dezelfde gang uit, die hij zooeven betreden had. Recht daartegenover was de deur van een klein, popperig keukentje dat echter uitstekend gebruikt scheen te zijn om er cocktails in te mengen, want in de openstaande koelkast vond Raffles een menigte flesschen, aangebroken en nog vol, met een veelzeggenden inhoud.

Raffles sloot de gangdeur van de slaapkamer van binnen met den sleutel, schoof er bovendien de twee grendels voor, die hij met een glimlach vol beteekenis aan Brand had getoond, en zeide toen:

— Een knap man, die ons nu overvalt! Jij blijft bij de gangdeur staan, luistert aandachtig, en waarschuwt mij op het eerste verdachte gerucht.

— Wie zou er kunnen komen?

— Dat kan men nooit weten!

— En wat doen wij er als er van dien kant gevaar dreigt?

— Als het een ernstig gevaar is, dan zullen wij verplicht zijn een aftocht te zoeken over het dak! Ik zou echter werkelijk niet weten, wat ons zou kunnen bedreigen. De portier gelooft stellig, met een paar handlangers van de erfgenamen te doen te hebben, en politie behoeven wij zeker niet te vreezen, want die is hier al geweest! Daarvan hebben wij ons zooeven kunnen overtuigen.

— En geloof je dat zij al niet alles heeft weggehaald wat waarde kon hebben?

— Dat geloof ik, Brand. De politie is een nuchter werktuig van de gerechtigheid en houdt zich niet graag bezig met geheime bergplaatsen. Dat acht zij nonsens! En als die er werkelijk zijn, dan moeten de detectives ze maar opsporen. Ga daar nu op post staan, bij de deur en scherp goed je ooren. Hier hebben wij haar schrijftafeltje, een mooi meub-

bel, dat eveneens niet veel gebruikt schijnt te zijn, en dat is niet te verwonderen, want wijlen Rita Nueva was niet de vrouw om zich te verdiepen in intellectueelen arbeid. Zooals je ziet zijn de laden zoo goed als allen geleegd. Er liggen alleen nog maar wat rekeningen in, deels betaald, voor een ander, groot deel nog open staande! De politie achtte die van geen belang, naar het schijnt. Misschien had zij wel ongelijk. En ik steek ze bij me. Het zou niet de eerste maal zijn dat een leverancier en vooral een die nog geld te vorderen heeft, nuttige inlichtingen kan verstrekken aangaande zijn schuldeischers!

— Bevat die kleine secretarie geen geheime laadjes?

— Het is niet onmogelijk. Het is een meubel uit de late Renaissance, en de meubelmakers van dien tijd schiepen er menigmaal behagen in geheime bergplaatsen aan te brengen. Wij kunnen het in ieder geval eens onderzoeken.

Raffles had een fijn, buigzaam centimetermaatje van celluloid te voorschijn gehaald en begon vlug en handig de noodige opmetingen te doen.

Hij trok alle laden uit, onderzocht die zelf nauwkeurig, of een er van soms een dubbele bodem had, trok het geheele meubel van den muur af waartegen het stond, bekeek met groote aandacht de gladde achterzijde, die slechts uit twee platen van het fijnste palissanderhout bleek te bestaan, en wilde zijn onderzoek reeds als vruchteloos opgeven, toen zijn oog viel op de brievenhouders ter weerszijden van het schrijfblad.

Het waren twee reepen fijn hout, stevig met schroeven bevestigd op ronde houtschijfjes, zoodat zij een halven centimeter ongeveer verwijderd waren van den zijkant van het bureau, en achter deze latjes kon men brieven in hun enveloppen steken, zoodat ze goed in het gezicht bleven.

Het linksche latje bleek onwrikbaar vast te zitten, maar het rechtsche kon Raffles, na eenig probeeren en niet zonder moeite een klein weinigje bewegen, met een van de schroeven als draaipunt.

Er liet zich een heel zwak knapje hooren en Raffles knipoogde naar Brand, die echter niets gehoord had.

Dadelijk begon Raffles opnieuw te zoeken in de overtuiging dat er ergens een veer of knop moest zijn losgesprongen, maar het duurde toch nog wel vijf minuten, voor hij tot de ontdekking kwam dat het bovenblad van het ladenkastje, dat zich achter op de secretaire bevond, niet meer vastlag, zooals zoeven, maar verschoven kon worden.

Na eenig zoeken kon Raffles het, juist als de dekkel van een houten griftenkoker, wel een decimeter ver naar rechts trekken, zoodat er een zeer ondiepe bergplaats vrij kwam, in de dikte van het hout uitgespaard, maar toch diep genoeg om verscheidene brieven en andere papieren te kunnen

bevatten!

Raffles maakte er zich aanstonds van meester, terwijl Brand aandachtig toekeek doorliep eenige van de brieven haastig, en toen betrok zijn gelaat.

— Niets bizonders? vroeg Brand vol spanning.

— Voor zoover ik kan nagaan, niets! Het zijn brieven, in het Italiaansch, waarvan er twee afkomstig zijn van vrouwen, blijkens het onderschrift tenminste, en waarvan ik voorloopig niet kan begripen dat zij ze zoo zorgvuldig verstoppt. Dat feit echter moet mij wantrouwig maken, en — dat doet het dan ook! Er zit misschien meer achter deze schijnbaar onschuldige brieven, dan ik nu nog kan ontdekken. En hier hebben wij dan nog een onbeschreven blaadje papier met . . .

— Welnu? vroeg Brand ongeduldig, toen Raffles ophield en met hoog opgetrokken wenkbrauwen zeer verbaasd een blaadje papier in zijn vingers heen en weer draaide, om vervolgens Brand aan te zien, alsof die de oplossing van het raadsel kon brengen.

— Wat heb je daar toch? drong Brand aan.

Raffles trad op Brand toe, en toonde hem het velletje. Het was een blaadje papier van een zeer bekend formaat en blijkens de perforatie aan de bovenzijde van een kwarto bloknote gescheurd.

Er stond geen woord op te lezen, maar in het midden van een der zijden bevond zich een roode stip, ongeveer ter grootte van een knikker.

— Wat moet dat nu beteekenen? vroeg Brand verbluft. Wat maak je er uit op?

— Ja, als ik daar zoo spoedig maar op kon antwoorden, zeide Raffles schouderophalend. Ik kan je voorloopig maar een paar dingen zeggen. Het blaadje is gescheurd uit een tamelijk ordinaire, goedkoope blocnote. Ik geloof dat het van dat soort papier is, waarop de inkt aanstonds op een onhebbelijke manier uitvloeit. Daaruit geloof ik ook wel te mogen opmaken, dat deze stip niet met roode inkt is gemaakt, want daartoe zijn de randen te scherp, al is de stip dan ook niet volkomen zuiver rond. Ik vermoed dat het een soort van waterverf is.

— Kan het — kan het ook heel iets anders zijn? begon Brand haperend.

— Je bedoet bloed? Dat acht ik zeer onwaarschijnlijk. Brand loed droogt meestal helder donkerrood op, en het blijft op papier altijd een zeke ren glans behouden. Daarenboven zou bloed op dit ordinaire papier heel zeker uitvloeien, en dat doet dit rondseltje niet. Neen, voorloopig houd ik het er voor dat het met een soort van verf op het papier is aangebracht.

— Maar met welk doel? Wat beteekent het? Waarom wordt zoo'n papiertje met een rooden stip er op weggesloten alsof het wonder wat was?

— Die laatste vraag is van de grootste beteekenis, antwoordde Raffles glimlachend. Nu kun je

zien, hoe zelfs snuggere lieden door overmaat van voorzichtigheid onvoorzichtig kunnen zijn. Want nietwaar, als wij dit papiertje hier hadden zien rondslingeren, dan zouden we er in het geheel geen acht op hebben geslagen. Waarschijnlijk zouden we gedacht hebben dat er bij ongeluk wat roode inkt op gekloddert was, zoodat het blaadje onbruikbaar was geworden om er op te schrijven! Nu het echter uit een geheime bergplaats komt, nu het uitstekend verborgen was, behoeven we er niet aan te twijfelen of het ding heeft een zekere beteekenis, en die beteekenis is waarschijnlijk hoogst gewichtig.

— Ik volg je redeneering, Edward, maar zij verschaft mij nog geen licht! Want ik begrijp nu minder dan ooit, wat de beteekenis van die roode stip is. En waarom het iemand zou kunnen schaden, die zulk een papiertje ontvangt of verzendt.

Raffles keek Brand een oogenblikje met een ondeugenden glimlach aan en ging toen verder:

— Mijn beste Brand, zooals dat ding zich daar voordoet, heeft het geen beteekenis hoegenaamd. Was het een oproep, bij voorbeeld afgezonden door een geheim genootschap om aan een vergadering deel te nemen, die dan natuurlijk moest gehouden worden op een tijdstip dat reeds aan de ontvangster bekend was, dan had het immers volstrekt geen doel dat vod als iets kostbaars te bewaren. Ik zal je niet lang in onzekerheid laten mijn waarde: De beteekenis van wat ik heb gevonden schuilt niet in de stip... maar in wat er onder zit.

— Er onder? herhaalde Brand vol spanning.

— Dat spreekt toch vanzelf! Er heeft iets op dat papiertje gestaan, misschien wel geschreven met zoogenaamde sympathetische inkt, dat vervolgens, zoodra die inkt droog was aan het oog is ontrokken door die roode verf.

— Maar Edward, als die gevolgtrekking juist is — dan heeft Rita het toch onmogelijk kunnen lezen alvorens eerst dat roode deklaagje te verwijderen op een wijze waarvan zij het geheim kende?

— Dat is duidelijk Brand. Ik neem dan ook aan, dat zij dit papiertje pas kort voor haren vreeselijken dood heeft ontvangen, het om een of andere reden te druk had om er aanstonds de vrij bewerkelijke methode van het leesbaar maken op toe te passen, en het daarom ook zoo zorgvuldig wagsloot!

— Maar als je gelijk hebt, zeide Brand opgetogen, dan zou je daar misschien een kostelijken vondst hebben gedaan!

— Daar ben ik van overtuigd, Brand, ik bewaar het, en wij zullen zelf eens trachten wat wij daarvan kunnen maken! Ik geloof dat wij niet verder behoeven te zoeken — ik heb wat ik hebben wil.

Raffles had het papiertje opgevouwen en zorgvuldig weggeborgen en hij wilde juist op de secretaire toetreden om ze weer te sluiten, toen er ergens in een hoek van het vertrek een harden, bevelenden stem klonk, die beval:

— I k m o e t h e t p a p i e r t j e m e t d e r o o d e s t i p h e b b e n ! Steek dadelijk je handen op, en tracht je niet te verzetten of jullie zijn er geweest.

De beide mannen hadden zich bliksemsnel omgewend naar den kant vanwaar de stem klonk.

Alsof hij uit den grond was gerezen, stond daar een man, buitengewoon lang en zeer mager, met een geel, smal gelaat, en dicht bij elkaar staande, zwarte oogen die een browning op Raffles gericht hield.

Achter hem was de donkere, nauwe opening zichtbaar, het geheime deurtje, waar door hij was binnengetreten.

**De DUBEC Cigaretten zijn het succes der Turksche
Cigaretten Industrie in Nederland.**

HOOFDSTUK III.

LIST TEGEN GEWELD.

Raffles bleef volkomen kalm. Hij was een man van een bijzonder snel opmerkingsvermogen en hij had onmiddellijk gezien dat de browning van den man, die daar op zulk een wonderbaarlijke wijze eensklaps was binnengetreden, niet was voorzien van een geluidsdemper.

De indringer zou zich dus waarschijnlijk nog wel eens bedenken, alvorens hij in een huurhuis midden op den dag zijn revolver afschoot.

Daar stond tegenover, dat hij vlak voor het geheime deurtje was blijven staan, dat hem doorgang had verleend, natuurlijk met het doel langs denzelfden weg de vlucht te kunnen nemen, zoodra hij gevuurd had.

Het was dus zaak; allereerst te trachten de man weg te lokken van het voordeelige, strategische punt dat hij thans innam.

Raffles had dien toestand overzien in minder dan een halve seconde, en onmiddellijk zeide hij op gedempten toon, waarschuwend tot Brand eenige woorden in de vreemde, door henzelfen bedachte taal, die voor ieder ander volkomen onbegrijpelijk was.

Brand antwoordde niet, want dat was overbodig, maar hij had het begrepen, en hij wachtte zijn kans af.

Zij waren nu eenmaal onvoorzichtig geweest, zij hadden er niet zoo spoedig aan gedacht, dat het vertrek in dit oude huis al was het dan ook gerestaureerd wel eens een geheimen uitgang kon hebben, en nu moesten zij van den toestand zien te maken wat er van te maken viel.

Dat Raffles goedschiks het papiertje met de roode stip zou afstaan — Brand kende hem te goed om dat ook maar een oogenblik aan te nemen. Neen, de groote Avonturier zou er om vechten, en des te feller, nu uit het geheele optreden van dien man bleek, welk een groote waarde er aan dat schijnbaar waardelooze papiertje moest worden gehecht.

Natuurlijk had ook Brand onmiddellijk begrepen hoe de vork in de steel zat. Die man was een boodschapper van dengeen, die de waarschuwing, het bevel, of wat het dan ook mocht zijn had afgezonden. Toen was de tragische dood gekomen van de vrouw, en de afzender had onmiddellijk begrepen dat hij gevaar zou kunnen loopen wanneer dat papiertje gevonden werd onder de nagelaten brieven van Rita Nueva.

En het was best mogelijk, dat hij daarbij niet eens in de eerste plaats gedacht had aan de politie, maar wel aan de mogelijkheid dat de gevaarlijkste tegenstander van No. 13 alles in het werk zou stellen, om diens identiteit te ontdekken uit de pa-

pieren van de ongelukkige vrouw die hem dat geheim reeds bijna verraden had.

Dit alles ging in weinige seconden door het hoofd van de beide mannen, terwijl ze daar onwegelijk stonden met opgestoken handen.

De kerel was zeker zoo spoedig mogelijk het huis binnengegaan, wie weet onder welk voorwendsel en hij moest er alle sluipwegen uitstekend van kennen, zoodat het hem weinig moeite had gekost door een geheimen gang, dat deurtje in het beschot te bereiken, dat daar zoo geheimzinnig en zonder eenig gerucht was open gegaan om hem doortocht te verlenen.

— Kom bij mij! beval hij nu, zijn gitzwarte oogen vast op het gelaat van Raffles vestigend.

Dit nu strookte volstrekt niet met de voornemens van Raffles. Als hij eenmaal vlak voor den man stond zou deze niet veel moeite hebben hem zijn revolver in de ribben te drukken, het belangrijke papiertje uit zijn zak te nemen, waarin hij het hem zeker had zien verbergen, en dan door het deurtje te vluchten, voor Raffles iets had kunnen doen om het te beletten.

Hij zag dat de man de linkerhand telkens naar achteren bewoog, waar zich waarschijnlijk een of anderen klink moest bevinden, waardoor hij het houten schot onmiddellijk weer kon sluiten zoodra hij in de geheime gang was teruggetreden.

Hij aarzelde nog, en de man herhaalde, thans wat luider:

— Kom vlak voor me staan, met je handen flink omhoog, hond, of het zal je berouwen. Ik weet wie je bent, mijnheer de kruier, en ik ken je streken!

— Ik blijf waar ik ben! antwoordde Raffles rustig. Als je wat van me hebben wilt, kom het dan maar halen.

De schrale wangen van den man met de browning kleurden zich vlammerig rood, en zijn oogen fonkelden boosaardig. Maar het was duidelijk dat hij in tweestrijd stond. Schoot hij nu — dan moest hij ook onmiddellijk vluchten, want de ander zou hem zeker geen gelegenheid geven het papiertje uit den zak van den gevallen man te rukken. Blijkbaar had hij al te veel van Raffles en van diens weergalooze schranderheid gehoord, evengoed als van de wonderbaarlijke handigheid van zijn helpers.

Hij keek nog eens naar het gezicht van Raffles, of deze misschien zou toegeven, maar hij las er slechts harde vastberadenheid op.

— Neen, die man zou geen stap vooruit doen, dat zag hij nu wel.

En langzaam, heel voorzichtig, trad hij de kamer binnen, zijn revolver recht op de borst van Raff-

les gericht.

Toen hij een stap of vier had gedaan scheen hem plotseling iets in te vallen.

Zijn gelaat verhelderde, toen hij kortaf beval:

— Neem het papiertje uit je zak en leg het op de middentafel!

— Heel onverstandig! zeide Raffles lakoniek. Als ik nu eens een revolver in die zak had, en je door dien zak heen neerschoot? Dat heb ik vaker gedaan, als je dat maar weet.

Maar de man haalde even de schouders op en zeide spottend:

— Ik heb goede oogen, gelukkig! Er zit niets in je linker zijzak. Je hebt wel een revolver bij je, maar die zit in je rechter broekzak! Ik kan den vorm van den kolf duidelijk zien. Eigenlijk had ik van een man als Raffles niet verwacht dat hij een zwaren revolver in een linnen broek zou dragen.

— Iedereen heeft wel eens van die onoplettendheden, verklaarde Raffles met een beminnelijk lachje.

— Doe dus wat ik je zeg! Haal het briefje uit je zak, en leg het op de middentafel. En denk er om — je houdt je rechterhand omhoog, want als die maar een millimeter omlaag komt, dan gaat de trekker over.

Raffles speelde meesterlijk comédie.

Hij liet een trek van bittere teleurstelling en nauwelijks bedwongen woede op zijn gelaat te voorschijn komen, die zelfs den meest veeleischenden theater-criticus in verrukking zou hebben gebracht — en den meest wantrouwenden man, met een browning in de vuist op een dwaalspoor zou hebben gevoerd.

Hij deed twee stappen vooruit, heel langzaam, en liet zijn linkerhand dalen.

Die hand ging naar zijn zak en hij haalde er het papiertje uit, wierp er een mistroostigen blik op, en scheen het aanstonds op de tafel te zullen leggen.

Maar in plaats van dat te doen, gaf hij die tafel een heftigen duw, in de richting van den langen, mageren man, die nauwelijks acht passen van hem vandaan stond.

Het was een lage, maar vrij zware tafel, bedekt met een koperen blad en zooals men ze wel eens in heerenkamers aantreft.

De vier pooten waren aan de onderzijde voorzien van die nikkelen glijders, die men wel aanbrengt om het kleed te sparen en een zwaar meubelstuk gemakkelijk te kunnen verschuiven.

Het meubel in kwestie verschoof met zooveel gemak, en met zooveel snelheid, dat de man met de browning onwillekeurig een gebaar maakte, om het van zich af te houden.

Nu maakt men zulke afwerende gebaren nooit, dan ten koste van zijn geconcentreerde aandacht, en onder het maken van andere, onbestuurde bewegingen met de tweede hand.

Het noodlottig gevolg was dan ook dat de browning voor een kort oogenblik uit haar richting ging, zeker niet langer dan een seconde, maar dat was ruimschoots voldoende voor Brand, om handelend in te grijpen.

Hij had met al zijn spieren gespannen staan wachten, en nam, juist op het goede oogenblik een geweldigen sprong die hem met zijn volle gewicht tegen den aanvaller aanwierp.

Door zijn groote lengte stond de man toch al niet te vast ter been, hij wankelde, hij greep zich aan Brand vast om zich staande te houden en dat besliste zijn lot.

Voor dat hij het wapen opnieuw in de juiste richting had kunnen brengen, had Brand hem reeds neergeslagen, en bij zijn val raakte hij de browning kwijt, die over het dikke kleed tot in den versten hoek van het vertrek schoot. De man lag voor een kort oogenblikje kreunend ter aarde, en toen hij langzaam zijn gelaat weer omwendde naar zijn beide tegenstanders lag er zulk een uitdrukking op van woeste haat, dat minder moedige mannen er zeker van geschrokken zouden zijn. Hij wist echter tevens dat hij overwonnen was, en hij gaf ook dadelijk een poging op om weer te ontsnappen door denzelfden geheimzinnigen ingang, waardoor hij was binnengetreden. Want een enkelen blik had hem overtuigd, dat de zoogenaamde kruier die hem neersloeg, hem tevens dien terugweg had afgesneden, door zich voor het smalle deurtje te posteerden, goed verborgen in het beschot, en dat op een kier was blijven openstaan.

Raffles had zich zelfs niet bewogen. Zoodra hij zag dat Brand de zaak heel gemakkelijk alleen tot een goed einde kon brengen, vermoeide hij zich verder niet, en zeide nu rustig, en zonder het minste leedvermaak in zijn stem:

— Het is wonderlijk, hoe vlug de kans soms voor ons stervelingen kan keeren! Het eene oogenblik brengt ons op den bergtop en het andere stort ons in den afgrond. Een krachtig man — en daarvoor houd ik U — moet zich daarin weten te schikken. Ik wil wel erkennen dat het mij verheugt — dit eigenaardige papiertje te kunnen behouden.

Hij keek even aandachtig naar het gelaat van den ander, die nog altijd op den grond lag en vervolgende glimlachend:

— Ik zie heel goed wat er in U omgaat! Gij denkt natuurlijk, dat ik het geheim niet kan ont-raadselen en dat ik, indien ik dat wel kon, geen gelegenheid zou krijgen om er voordeel uit te trekken, want gij zoudt zeker den tijd weten te vinden Uwen hoogen lastgever te waarschuwen, en een aardigen val voor mij uit te zetten. Dat gij zelf no. 13 zoudt zijn — dat moet ik ver van mij werpen. Uw chef knapt die dingen nooit zelf op maar laat ze liever door zijn werktuigen ten uitvoer brengen. Maar ik zal u de illusie moeten ontnemen, als

zoudt gij gelegenheid krijgen uw lastgever te waarschuwen. Wij zullen u ergens heenbrengen waar wij u eenigen tijd zullen moeten vasthouden.

De magere man kwam een weinigje overeind, welke beweging Brand onmiddellijk tot vlak bij hem bracht, liet een dreigend gegrom hooren, en zeide toen met een stem, die hij vruchteloos spottend trachtte te doen klinken:

— Ik raad je ten beste, Raffles, ik zou er maar van afzien, nummer 13 te leeren kennen! Het kan je alleen maar onheil brengen, man!

— Wij zullen zien! zeide Raffles schouderophalend. Bind hem, Brand. En stop hem een doek in den mond want hij mocht eens lust krijgen te gaan schreeuwen. Of wacht... ik kom je helpen.

Binnen weinige minuten was de man zoo stevig gebonden, dat hij zich ternauwernood kon bewegen en zijn eigen zakdoek die hem als een prop in den mond werd geduwd belette hem het schreeuwen.

— En waarheen nu met hem? vroeg Brand zacht. Wij kunnen ons toch met dat vrachtje bezwaarlijk op straat vertoonen?

— Dat zou inderdaad gevaarlijk zijn! Zelfs een stad als Londen, die veel gewend is, zou aanstoot kunnen nemen aan een optocht, bestaande uit twee mannen, die een derden als een zoutzak met zich meedragen. Wij zullen echter eens zien waarheen deze geheime deur ons brengt. Misschien is het mogelijk, den man op die wijze ongezien te voeren.

— Is ons onderzoek hier afgelopen?

— Volkomen! Neem dit maar gerust van mij aan, dat dit kleine papertje meer waard is dan alles wat ik nog zou kunnen vinden.

— Maar hoe heeft die duivelsche No. 13 toch kunnen weten dat wij hier zouden zijn?

— Hij weet het niet, maar hij kon het voorzien en voor alle zekerheid nam hij zijn maatregelen. Hij deed, om kort te gaan, juist wat ik van hem verwachtte! Hij moest toch wel begrijpen dat ik mijn best zou doen, na den dood van de eenige vrouw die zijn geheim kende, haar woning te doorsnuffelen! En nu zullen wij eens onderzoeken, wat dit aardige deurtje afsluit! Blijf even op hem passen, dan zal ik den weg eens verkennen.

Het volgende oogenblik was Raffles reeds door het zeer lage deurtje, waarbij hij zich moest bukken, en Brand bleef met den gevangene alleen. Hij luisterde zeer scherp naar alle geluiden in huis. Zijn vrees was niet gering, dat ieder oogenblik de portier zou bovenkomen, ofdat misschien een nieuwsgierige buurman eens een kijkje wilde komen nemen.

Tenslotte was het volstrekt niet onmogelijk, dat de politie, nog eens een onderzoek kwam instellen.

Nu en dan stond hij op, en sloop heel zacht over het dikke vloerkleed dat zijn schreden dempte, naar

de deur, om daar in gebukte houding te gaan luisteren, op alles voorbereid.

Plotseling trokken zich zijn wenkbrauwen samen en hij bukte zich haastig, om te pogen door het sleutelgat op de gang te zien.

Hij had schreden op de trap gehoord, tamelijk luid, en niet van één man, maar zeker wel van drie of vier.

En niet alleen zijn scherp gehoor, maar ook zijn instinct waarschuwden hem, dat dit geen gewone burgers waren, daarvoor klonken de schreden te luid en te regelmatig. Daarenboven hoorde hij — en toen moesten de mannen reeds boven zijn — het eigenaardige, krakende geluid van nieuw ledergoed! Onder degenen die daar nader kwamen, moest zich althans één inspecteur bevinden, die zich voorzien had van een nieuwen-revolverkoppel.

— Zijn ijdelheid verraadt hem! bromde Brand voor zich heen. Daar komen agenten naderbij! Maar die wetenschap helpt mij niet veel.

Hij wendde zich eensklaps om, en keek woedend naar den gevangene. Die moest ook iets gehoord hebben, en begon, op zijn rug liggend, met de hakken van zijn laarzen zoo hard hij maar kon op een onbedekte plek van de parketvloer te bonzen, in de ontembare begeerte althans de doods-vijanden van No. 13 in zijn eigen val mee te sleuren.

— Houdt op met dat lawaai kerel! beet Brand hem toe. Geloof je soms dat het je iets zal helpen? De deuren zijn stevig gesloten — en er is nog een uitweg dien jij ons zelf gewezen hebt!

Hij was nog niet uitgesproken of er werd heftig aan de deurknop gerammeld en toen beval een luide stem, daarbuiten op de gang:

— In naam der wet, open de deur!

— Wel, mijn kop er af, als dat niet de stem is van Inspecteur Doherty! bromde Brand voor zich heen.

Hij wachtte er zich echter wel voor, iets te antwoorden, maar liep op zijn teenen naar den gevangene, greep hem bij zijn bijeengebonden voeten en trok hem zonder veel omslag door het smalle deurtje in de tastbare duisternis van een zeer nauwe gang, die vochtig en dof riekte.

Op datzelfde oogenblik kwam Raffles terug, die zelfs geen vraag stelde, maar onmiddellijk begreep wat er gaande was, toen hij het luide bonzen op de kamerdeur hoorde, dadelijk opnieuw gevolgd door de bevelende stem van Inspecteur Doherty, die zijn bevel herhaalde, en er nu aan toevoegde dat hij de deur zou laten forceeren.

De toestand werd er niet aangenaamer op, doordat in de duisternis de magere man wanhopig spartelde in zijn pogingen om zijn mond te bevrijden van de prop, natuurlijk om den agenten een aanwijzing toe te schreeuwen.

— Dat deurtje moet binnen vijf seconden weer dicht, of we zijn verloren! hijgde Brand.

En op boozen toon voegde hij er aan toe, zich over den gevangene heenbuigend:

— Ik zou je aanraden met dat gestommel op te houden, als je niet wilt dat ik mijzelf verneder door een weerloozen tegenstander knock-out te slaan!

Steeds wilder en luider werd het gebons op de deur, en reeds begon het paneel op een verdachte wijze te kraken.

— Hoe komen die kerels er toe, ons hier op het lijf te vallen? vroeg Brand woedend op gedempten toon.

— Een telefoontje van No. 13 denk ik, zeide Raffles lakoniek. Die man houdt letterlijk met alles rekening naar het schijnt. Ook met mislukkingen van zijn trawanten! Het is nu echter niet de tijd ons met zulke theoretische vraagstukken bezig te houden.

Raffles deed zijn zaklamp aanflitsen en het licht bescheen de smalle gang.

Slechts even tastte zijn hand rond, en toen klapte, onder den druk van een sterke veer, eensklaps het deurtje dicht, met tamelijk veel geraasch, dat gelukkig overstemd werd door het gebons van de agentenvuisten, op het deurpaneel.

Een veel luider gekraak kondigde juist op dat oogenblik aan dat de gangdeur bezweken was en zeer duidelijk was door het dunne schot te hooren hoe de agenten het vertrek binnenstormden en het dadelijk in alle hoeken en gaten begonnen te onderzoeken.

Als de gevangene nu kon schreeuwen, zou een enkele trap van een zware agentenlaars zeker voldoende zijn, om het betrekkelijk dunne deurtje in het houten beschot in splinters te doen vliegen.

Maar daar kreeg hij de gelegenheid niet toe! Hij lag met de voeten in de richting van den uitgang, die vooralsnog onzichtbaar zou zijn, en de beide vrienden behoefden dus niets anders te doen dan hem op zijn rug voort te slepen, daar de gang op deze plek zoo laag was, dat zij hunnen gevangene onmogelijk konden dragen, en zelve diep gebukt moesten gaan.

Raffles had zijn lamp met het draaglichtje aan een knoop van zijn witte buis bevestigd en het schijnsel verlichtte de gang, die uitgespaard bleek te zijn tusschen de wanden van een zeer breeden spouwmuur. Henderson, de reus, zou zeker moeite gehad hebben er zich doorheen te wringen.

Hun werk werd echter zeer vergemakkelijkt door de omstandigheid, dat dit eigenaardige gangetje eensklaps vrij sterk omlaag begon te hellen.

— Waar voert het ons eigenlijk heen? vroeg Brand na eenigen tijd.

— Tot bijna aan de straat, Brand! Pas op, hier komt een smalle trap van tien treden. En ik moet nu mijn lamp dooven, anders zouden wij gezien worden! Loop jij vooruit. Ik zal hem op mijn schouder werpen. Je ziet dat de zoldering hier heel

hoog boven ons is.

Raffles deed zooals hij gezegd had, en daalde met het lange magere lichaam over zijn schouder geworpen, de trap af in een duisternis, die geleidelijk week voor een soort van schemering.

Deze werd te weeg gebracht doordat eenig daglicht op deze plek de gang binnendrong, door een rond rooster, waarschijnlijk in een buitenmuur en dat er uitzag als een ouderwetsche ventilator.

— Waar zijn wij nu? vroeg Brand toen Raffles beneden stilstond.

— Aan het begin, of als je wilt aan het einde van een soort van slop, of insnijding tusschen twee huizen!

— Hoe kun je dat weten?

— Ik heb zooeven een blik door dat ronde rooster kunnen slaan.

— Maar het is wel een meter boven ons hoofd.

— Ik kon naar boven klimmen langs een paar ijzeren uitsteeksels, die hier waarschijnlijk met opzet in den muur zijn gemetseld.

— Maar hoe komen wij in dat slop?

— Er is hier een deur.

Brand stak de hand uit en voelde inderdaad het hout van een smalle deur.

Op de tast bemoeide Raffles zich reeds met het slot, na den man van zijn schouder te hebben laten glijden.

Het was zeker niet zeer ingewikkeld, want men had zeker geen vijftig kunnen tellen, voor de deur heel zachtjes opening.

Brand keek in een volkomen verlaten slop, dat inderdaad niets anders was dan een insnijding, een doorgang tusschen twee huizen. Ofschoon het klaarlichten dag was kon men slechts vaag alles onderscheiden, want het slop was op de tweede verdieping overbouwd, en aan de andere zijde, aan den kant van de straat dus, eveneens afgesloten door een stevige deur.

— Zijn er geen vensters in de zijmuren? vroeg Brand heel zacht.

— Neen. Waartoe zou dat ook dienen. Licht zou er immers toch niet door binnen kunnen dringen! En luister nu goed! Henderson wacht met de auto op de afgesproken plaats. Ga je overtuigen of hij daar nog is, want misschien heeft hij de agenten wel gezien, en is voor alle zekerheid weggereden, ofschoon ik dat onwaarschijnlijk acht. Tracht op je weg naar hem toe een zak van behoorlijke grootte op te duikelen waarin we dezen sinjeur kunnen steken. Zeg Henderson dat hij op den hoek van de straat die we nu zullen bereiken moet wachten en kom dan zoo snel mogelijk weer hier.

— Maar ik zal die deur niet kunnen openen!

— Hier heb je een sleutel.

— Mijn hemel, hoe kom je daar aan?

— Gevonden in een broekzak van dezen vriend. Het zware ding drukte mij genoeg op den schou-

der bij het dragen! Vlug wat!

Brand nam den zwaren sleutel aan, en een oogenblik later had hij de deur van het slop geopend en was verdwenen.

Er verliepen ongeveer tien minuten, en toen keerde hij terug met een grooten, stevigen zak.

De gevangene werd op weinig elegante wijze dubbel gevouwen en in die houding in den zak gestopt, die zorgvuldig werd dichtgebonden.

Even later stapten twee kruiers, waarvan een

een zak op den schouder droeg, kalm naar buiten, in een morsige, armoedige achterstraat, en niemand sloeg eenige acht op hen, toen zij bedaard die straat uitliepen, en hun vrachtje neerwierpen in een daar wachtende taxi, die bestuurd werd door een reus van een chauffeur. . . .

Het voertuig reed weg, juist op het oogenblik toen inspecteur Doherty den inval kreeg, assistentie te vragen en het blokhuis te laten afzetten.

**Wilt U een fijne onschadelijke Cigaret?
Rookt dan de DUBEC Cigaretten.**

HOOFDSTUK IV.

HET GEHEIM VAN DE ROODE STIP.

De taxi reed met een behoorlijk vaartje door een vrij groot gedeelte van Londen en hield pas een half uur later stil voor het huis in de Victoria Street, hetwelk Raffles diende als een soort van tusschenstation, een basis, wanneer hij een zaak ondernam, die het gevaarlijk maakte, de aandacht te vestigen op het fraaie, hoewel kleine heerenhuis, dat hij als Lord William Aberdeen met Brand, in de Cromwellstreet bewoonde.

Gedurende den rit had hij den zak opengemaakt, genoeg om den gevangene lucht te verschaffen, en toch niet ver genoeg om hem in staat te stellen de gevolgde route waar te nemen.

Even voor de auto stilstond werd de zak weer dicht gebonden, en langs den achteringang, door de schuttingdeur werd die zonderlinge vracht het huis binnengedragen.

Ook bij de keuze van dit huis had Raffles blijk gegeven van zijn strategische bekwaamheden, want de tweede ingang, die door de schutting, lag tegenover een schier eindeloze muur, behoorende tot een reusachtig fabriekscomplex, en van onder tot boven volbeplakt met reclames en biljetten, die niemand las, omdat niemand het in zijn hoofd kreeg die lugubere, donkere straat te betreden.

Alleen de fabrieksarbeiders kwamen er, om aan het einde ervan het fabriekshek binnen te gaan en Raffles zorgde er wel voor, zijn uren goed uit te kiezen.

De gevangene werd onmiddellijk naar het keldervertrek gebracht, waar reeds zoo menig onvrijwillige gast van den grooten Avonturier uren en soms dagen had moeten doorbrengen, zonder ook maar de geringste kans op ontsnapping te hebben, en nu stonden de drie mannen weer bijeen in de kamer gelijkvloers, aan de Victoriastreet gelegen, en bijna donker, omdat de blinden waren dichtgelaten.

— Wat nu? vroeg Brand, zeer gelukkig, omdat zij zoeven den dans nogmaals ontsprongen waren.

— Het geheim van de roode stip ontsluiten, mijn waarde! antwoordde Raffles en hij tastte in zijn borstzak en haalde het papiertje te voorschijn, met de groote ronde vlek in het midden.

— Sta je toe dat ik er bij ben?

— Dat spreekt van zelf, je zult mij zelfs kunnen helpen, vermoed ik. Henderson, je moet voorloopig je uniform van taxi-chauffeur nog aanhouden, het is mogelijk dat ik aanstonds onze wagen nog noodig heb.

— Hij is ieder oogenblik tot uw beschikking, Mylord! Ik heb hem gestald in de garage van den

vrachtrijder, in de Dixonstreet.

— Mooi zoo! Niemand kan toch snuffelen? Niemand kan bij den motor komen? En dan tot zijn verbazing zien hoe sterk die is voor een taxi?

— Dan zou men met geweld den motorkap moeten openbreken, antwoordde Henderson glimlachend.

— Wacht dan hier. Of nog beter, ga in de kleine keuken, daar is althans licht! Mijnheer Brand en ik gaan naar het kleine laboratorium, waar wij misschien een half uur zullen moeten blijven.

Nog altijd gestoken in kruiskleeders, verlieten Raffles en Brand het vertrek, en begaven zich naar het laboratorium, klein maar uitstekend ingericht, en dat licht ontving door een enkel, zeer groot raam, waarvan de ruiten uit matglas bestonden en dat in geval van nood kon worden afgesloten door een ijzeren rolluik.

De bovenste ruiten echter waren van gewoon glas, maar het was voor de verre overburen onmogelijk, ook maar het minste waar te nemen van wat daarbinnen in dat vertrek geschiedde.

Raffles liep onmiddellijk naar de withouten tafel toe die voor het raam stond, legde het papier er op neer, dat hij in de woning van Rita gevonden had, streek het glad, bekeek een oogenblik de roode vlek, en zeide toen met een glimlachje:

— Ik vermoed dat onze taak al heel gemakkelijk zal zijn, Brand!

— Ik verwachtte juist het tegendeel? Waarom gemakkelijk?

— Wel, als dit waterverf is — en ik kan er niet aan twifelen, dan ik zij met een weinigje benzine te verwijderen.

— Zeker, dat zal gaan — maar met de verf zou je waarschijnlijk tegelijkertijd de inkt uitwisschen.

— Gewone inkt is niet oplosbaar in benzine, Brand! Bovendien denk ik dien niet te vinden! Ik gaf je als mijn vermoeden te kennen dat het bericht wel zou zijn geschreven met sympatetische inkt, en die heeft een andere samenstelling dan de gewone. Zij kan door benzine niet worden aangetast. Trouwens — wij kunnen met een zeer klein gedeelte beginnen. Schenk eens wat benzine in een schaalje — en als mijn raad van eenigé waarde voor je is, doe dan eerst je sigaret uit je mond, althans wanneer je er aan hecht, dit avontuur tot aan het einde, mede te beleven.

Brand, die in gedachten zijn sigaret had aangestoken, doofde dit voorwerp verschrinkt onder de kraan, zocht even in een kleine muurkast, en schonk uit een kleine flesch wat benzine in een porceleinen bakje.

Hiermede, en met een klein linnen lapje keerde hij naar de tafel terug.

Raffles had intusschen het papier reeds zorgvuldig strak gespannen met behulp van dunne reepjes carton en punaises, bevochtigde nu het linnen lapje met een weinig benzine en streek heel voorzichtig over een zeer klein segment van de roode vlek.

Bijna aanstonds keek hij glimlachend Brand aan die nieuwsgierig toezag, en de roode verf loste zich al heel gemakkelijk op.

Heel voorzichtig ging Raffles telkens wat hooger, maar letters werden niet zichtbaar!

— Het is, zooals ik gedacht heb! zeide Raffles, toen hij alle verf verwijderd had, en het papier nu een bijna zuiver witte oppervlakte vertoonde, slechts heel weinig rose, door de overblijfselen van de donker roode verf, met benzine vermengd.

— Kunnen wij nu dadelijk tot de volgende proef overgaan? vroeg Brand vol spanning.

— Dat zou een weinig gewaagd zijn. Het is beter eerst de benzine uit het papier weg te spoelen in stroomend water. Water kan in geen geval de onzichtbare inkt verwijderen.

Raffles had het papier alweer los gemaakt, legde het op den bodem van een ontwikkelbakje voor fotografische platen, plaatste dat in de gootsteen, bevestigde een eind gummislang aan de kraan van de waterleiding, en zette ze open.

— Nu kun je de benzine weer wegzetten en rooken! Jij onverbeterlijke tabakgenieter! zeide Raffles met een lachje. Over een kwartier kunnen wij weer beginnen.

— Het papier zal dan drijfnat zijn!

— Wij zullen het voorzichtig kunstmatig drogen!

— Terwijl wij wachten Edward, kun je mij wel wat mededeelen, dunkt mij. Wat denk je met dien mageren schavuit uit te voeren?

— Brand, dat zal voor een groot gedeelte afhangen van den uitslag onzer proefneming gaf Raffles ten antwoord. In ieder geval is hij hier voorloopig veilig. Misschien heb ik hem nog wel noodig.

— Geloof je werkelijk dat no. 13 hem gezonden heeft?

— Daaraan kan geen twijfel bestaan. Hij heeft een of andere boodschap gekregen, en heeft zich gehaast aan de opdracht te voldoen. En dat bevestigde mij in mijn oëvertuiging dat het papiertje met de roode stip een vrij gewichtige boodschap voor Rita bevatte. Van belang, zelfs na haar dood, voor dengeen die het zou vinden, en die jegens No. 13 minder vriendelijk gezind zou zijn!

Onder het spreken had Raffles het papier heen en weer gehaald door een ondiepe porceleinen bak, waarin het water onophoudelijk neerstreamde uit een lange gummi buis.

Hij liet nu het papier uitdruipeu, en hing het vervolgens op aan een ijzerdraad, door een der hoeken gestoken waarop hij een ventilator in beweging bracht, die tevens warme lucht aanvoerde. Het was feitelijk niets anders dan een van die kleine, handige machinetjes, welke de dames gebruiken om snel hun haar te drogen in den tijd toen dit nog lang was.

Binnen minder dan vijf minuten was het papier volkomen droog, en Raffles ging over tot de volgende proef, en betikte zeer zorgvuldig het middelste gedeelte van het papier met een propje watten, gedrenkt in een oplossing van wijnsteen-zuur.

Over zijn schouders kijkend, zag Brand in gespannen aandacht toe.

Het papier bleef echter volkomen wit — geen spoor van eenige letters vertoonde zich.

Brand liet een zachten kreet van ongeduld en teleurstelling hooren en zeide toen:

— Zouden we ons toch hebben vergist? Beteekent het niets?

Raffles schudde ontkennend het hoofd en antwoordde:

— Neen Brand! Het moet iets beteekenen! Denk je dat iemand met een revolver twee mannen komt overvallen en om dat papier vraagt — als het geen waarde heeft?

— Maar er komt niets op!

— Dat bewijst dan alleen, dat ik een verkeerd middel toepas, om de onzichtbare letters zichtbaar te maken! antwoordde Raffles kortaf.

Een oogenblik stond hij met gefronst voorhoofd onbewegelijk neer te zien op het blanke vel papier.

Nog nooit had Brand zooveel spanning gezien op het strakke, mannelijke gelaat, nog nooit hadden de grijze oogen zoo fel geglansd.

Er verliepen zeker wel vijf minuten, en toen maakte Raffles een beweging van ongeduld, en bromde tusschen de tanden:

— Wij zijn ezels, Brand!

— Geloof je? vroeg Brand, Raffles met grappigen twijfel op zijn gelaat aanziende.

— Ik ben er zeker van! Deze soort inkt blijft ongevoelig voor de inwerking van een zuur, dat een reactie in het leven roept — dan is er nog maar een andere mogelijkheid!

— Welke dan? vroeg Brand levendig.

In plaats van te antwoorden ontstak Raffles een klein gascomfoortje, draaide de ringvormige vlam zoo laag mogelijk, maakte het geheimzinnige papier van het ijzerdraad los, en hield het strak tusschen de vingers uitgespreid op een veilige hoogte boven het comfoor, terwijl hij het voortdurend heen en weer bewoog.

Na een paar minuten draaide hij het om, wierp er een blik op, en stak het Brand toe, met een glimlach om de lippen, en zonder een woord te zeggen.

Brand gaf een schreeuw van blijdschap en verbazing — juist in het midden van het witte vel was opnieuw een stip zichtbaar, maar nu een zwarte, en een weinig kleiner dan de roode was geweest.

Zij was ongelijk van tint, en men moest er dicht met de oogen op gaan liggen, om te onderscheiden, dat die ronde vlek was gevormd uit een tien tal regeltjes, die natuurlijk telkens langer werden, tot aan het midden, om dan in dezelfde mate weder in te krimpen, zoodat een bijna zuiver ronde vlek gevormd werd.

— Het zijn lettertjes. . . . maar zij zijn volkomen onleesbaar, riep Brand teleurgesteld uit.

— Om ze te kunnen lezen hebben wij dus een loupe noodig, zeide Raffles droogjes. Aha! hier heb ik er al een. En laat nu eens zien, wat de warmte, en niets anders, hie opr dit vel papier te voorschijn heeft getooverd.

Raffles had het papier opnieuw ter hand genomen, bekeek het nu aandachtig door een zeer sterk vergrootglas, en las luid en zonder een oogenblik te haperen op:

Derde
valluik
gang 7 tot +
twaalf uur moet
eindigen hij vertrekt
boot 17 drie uur wacht hem
Calais zorg ditmaal
goed slot kijk
achter spiegel
kleedkamer
numero 13

Het bleef een oogenblikje stil in het laboratorium en toen liet de verblufte stem van Brand zich hooren die langzaam zeide:

— Wat is dat nu voor gekheid? Dat heeft slot nog zin.

— Zou je denken Brand? vroeg Raffles, met een guitige twinkeling in zijn oogen. Willen we dan niet eens trachten tezamen na te gaan, of die meening van jou niet aanvechtbaar is?

— Zie jij dan al klaarheid in dat duistere geval? riep Brand in de grootste verbazing.

— Dat zou ik niet gaarne beweren, want ik ben geen toovenaar! Maar ik maak me sterk dat eenvoudige redeneering, vermengd met een greintje analytische kennis hier wonderen kunnen uitrichten. Laten wij dus eens trachten rustig de betekenis te doorvorschen van die woorden, die, ik erken het, op het eerste gezicht tamelijk raadselachtig schijnen, en ons in ieder geval schijnbaar niet verder brengen. Ik zeg schijnbaar, want waren zij inderdaad ondoorgrondelijk voor iedereen behalve voor den schrijver en voor de ontvangster, dan zou de eerste zeker niet zooveel moeite hebben gedaan, die compromitteerende boodschap weer in zijn bezit te krijgen.

— Dat ben ik met je eens, Edward!

— Nu dan, als het opgelost kan worden — dan kunnen wij het ook.

— Laten wij dan bij het begin beginnen! Het derde valluik. . . .

— Een oogenblikje Brand. Ik zou je juist willen voorstellen dat valluik voorloopig nog even gesloten te laten, en liever ongeveer in het midden te beginnen. Daar wordt ergens de stad Calais genoemd, nietwaar?

— Juist, en de schrijver deelt mede, dat hij daar iemand zal wachten, die met boot no. 17 vertrekt!

— Ho, ho, niet te hard van stal loopen! Ik ben van een andere meening Brand. Ik geloof namelijk dat het woord „wacht” hier gebiedende wijs is. Hij beveelt aan de ontvangster iemand te wachten, en even later om er voor te zorgen dat de voorstelling ditmaal een goed slot heeft. Bij vorige gelegenheden schijnt die mislukt te zijn.

— Zooals je dat uitlegt is het mogelijk Edward — maar volgens mij toch nog niet volkomen zeker. Waarom kan het niet zijn „ik wacht” en „ik zorg”?

— Mijn waarde Brand, legde Raffles bedaard uit, dat kan het reeds hierom niet zijn, omdat numero 13 die deze boodschap, opdracht, bevel, of hoe je het anders wilt noemen verzond, er zeker niet de man naar is, om aan een ondergeschikte mede te deelen, dat hij „ditmaal voor een goed slot zou zorgen”.

— Dat laat zich hooren! zeide Brand met schitterende oogen.

— Daarenboven is hij geen tooneelspeler, romans heeft hij voor zoover ik weet niet geschreven, maar — Rita Nueva was wèl aan het tooneel!

— Dat is zoo!

— Hij heeft dus een term gebruikt, die in haar ooren heel gewoon moest klinken. Dit staat volgens mij vast: Hij geeft het vertrekur aan van een boot waarmede een zeker iemand naar Calais zal oversteken, en daar moet zij dien man opwachten, en verder zorgen voor een goed slot. Nu weet ik niet alleen dat er om drie uur des middags van Dover een boot naar Calais vertrekt, maar ik weet ook dat die boot op de pijp het cijfer 17 vertoont.

— Maar waarom heeft numero 13, haar dat bevel gegeven? Wat wil hij van dien man, die om drie uur van Dover moest vertrekken.

— Zeer waarschijnlijk niet veel goeds, Brand. Maar laten wij nu eens eerst verder pluizen. „Kijk achter spiegel kleedkamer”. Die kleedkamer wijst alweer op tooneelspelen. Je hebt nogal het een en ander bij elkaar gezocht, betreffende de persoon van die ongelukkige vrouw, Brand. Herinner je je wellicht hoe het met haar laatste engagementen stond?

Brand dacht een oogenblik ingespannen na, toen verhelderde zich eensklaps zijn gelaat en hij riep uit:

— Wat drommel — het is vandaag de eerste van de maand, en vandaag zou haar engagement

in Parijs een aanvang nemen! Zij was voor veertien dagen geëngageerd bij het ballet van de Groote Opera.

— Dat meende ik mij ook te herinneren! zeide Raffles glimlachend. Nu zijn we al weer heel wat verder.

— Verder? Dat kan ik niet inzien. Wat is dat dan met dat valluik? En met gang 7 tot een kruisje?

— Maar Brand! Jij die vroeger zoo dol was op de bioscoop, je herinnert je dus niet eens meer dat sensatieding, het Spook van de groote Opera? bewerkt naar het spannende feuilleton van Gaston Lerou?

Brand maakte bijna een lichtsprong, en riep:

— Natuurlijk! De gangen onder de Opera! Het krioelt er van valluiken, geheimzinnige deuren, ontelbare kelders, onvermoede schuilplaatsen!

Daarop heeft de mededeeling natuurlijk betrekking, mon chère! Je ziet het, ik begin maar vast Fransch te praten, want het zou me niet verwonderen als wij dezer dagen naar Parijs onder zeil gingen!

— En wij zouden naar numero 13 zoeken?

— Juist — en ik begin thans hoe langer hoe meer te gelooven, dat we hem in de Lichtstad en niet in ons duister Londen moeten zoeken! Of hij daar steeds woont zou ik niet durven zeggen, maar op dit oogenblik schijnt hij er dan toch te zijn.

Misschien is de grond hier een beetje te warm onder de voeten geworden. En ziehier nu mijn verklaring van dit zonderlinge briefje, Brand. Rita is numero 13 vroeger al eens behulpzaam geweest bij een poging om een lastigen vijand of iemand die

te veel weet uit den weg te ruimen. Misschien was ik zelf wel die man — wie kan dat met zekerheid zeggen? Maar dat laat ik daar, en ik ga voort: die poging is mislukt, en hij geeft haar nu opnieuw een kans haar fout te herstellen. „Het moet eindigen”, zoo dreigt hij, om dan vervolgens op te geven met welke boot hij vertrekt

— De boot, maar niet den dag

— Numero 17 vaart maar tweemaal in de week Brand, op zeer drukke dagen, namelijk Zaterdag en Zondag. En natuurlijk moest zij vóór den eerste in Parijs zijn. Waarschijnlijk is nu de bedoeling geweest dat zij het slachtoffer, dat haar goed moet kennen, moest overhalen tot een tochtje, in de gewelven onder de groote Opera, en de route wordt nauwkeurig aangeduid, evenals het uur. Numero 13 schijnt de geheime schuilplaatsen goed te kennen en zal voor de rest zorgen. Zij moet echter ook kijken achter den spiegel in haar kleedkamer! Dat heeft zij niet persoonlijk kunnen doen — want zij is er niet meer, maar dat zullen wij wel waarnemen, Brand. Ik ben heel nieuwsgierig wat ik er van vind. Wees dus zoo goed om onmiddellijk je valies te pakken, waarschuw Henderson, en zorg dat wij over twee uren op weg naar Dover kunnen zijn. Wij kunnen dan nog juist de middagboot halen.

— En onze gevangene?

— Het spijt mij voor hem — maar die zal nog een paar dagen in zijn cel opgesloten moeten blijven. Het zou onze plannen deerlijk in de war sturen, als die handlanger van numero 13 ontijdig kon waarschuwen! En nu genoeg gepraat! Naar Parijs Brand, naar Parijs!

HOOFDSTUK V

DE CATACOMBEN DER GROOTE OPERA.

Er zijn vele lieden, die bij het zien van de film „Het Spook van de Groote Opera” gedacht hebben dat zij hier te doen hadden met een product van loutere fantasie. Dit is slechts ten deele waar. De bekende schrijver Lerou heeft ongetwijfeld zijn mismaakten held, het gruwelijke spooksel, verzonnen — maar de omgeving waarin hij die ongelukkige zijn vreeselijke daden laat plegen, bestaat, en al van het oogenblik af, dat de groote bouwmeester van een der schoonste opera-gebouwen ter wereld zijn werk voltooid afleverde.

Het toeval heeft gewild dat de Groote Opera gebouwd werd boven de plek, waar de oude Romeinen talrijke riolen hadden aangelegd, die elander daar kruisten.

En dit niet alleen — bij den aanvang van het Christendom, toen de eerste Christenen zich nog moesten beveiligen tegen de wraakzucht der heidensche Romeinen, werden rondom die uithollingen den grond nog andere, onderaardsche ruimten geëgraven — de geheime kerken, waar de mar-

telaren hun Godsdienst beleden, en hunne bijeenkomsten hielden.

In den loop der tijden breidde zich dit onderaardsche net van gangen en vertrekken, trappen en tunnels, voortdurend uit, totdat er tenslotte een warnet ontstond, een ware doolhof, waarin de vreemdeling zeer gemakkelijk den weg kon kwijt-raken, ja waar hij zelfs ten ondergang gedoemd was, als het toeval hem niet te hulp kwam!

Later heeft de stad Parijs heel wat laten dichtwerpen van die onderaardsche vertrekken, maar toch bestaat er nog een oppervlakte van verschillende kilometers in het vierkant, die letterlijk ondergraven is door onderaardsche gangen.

Menigeen zal het nog versch in het geheugen liggen, hoe, omstreeks twintig jaren geleden, een der eerste taxi's die Parijs kende, plotseling door het asphalt zakte, op den boulevard Haussmann, en niet minder dan zeven meters diep viel, in een geweldig groote kuil, die niemand daar had kunnen vermoeden en die deel bleek uit de maken van

datzelfde warnet van uithollingen.

De Opera nu telde uiteraard vele vertrekken onder den grond, waar requisieten, décors, meubelen bewaard werden, waar de machines voor de centrale verwarming en voor de verlichting werden geplaatst enz.

Waarom er nu verbindingen zijn aangebracht tusschen die vertrekken en de doolhof van gangen en trappen — niemand kan het zeggen, en het is ook zeer wel mogelijk, ofschoon het nooit met zekerheid is vastgesteld, dat die verbindingen eenvoudig zijn tot stand gebracht door leden van het personeel, en dan waarschijnlijk met minder goede bedoelingen, bijvoorbeeld om een toevlucht te verschaffen aan misdadige vrienden, die heel gemakkelijk op het tooneel, als dit verlaten was, door een valluik of langs een achtertrapje konden verdwijnen, om pas een half uur gaans verder ergens uit een rioolgat bij de Seine-kade te kruipen.

Dit alles is werkelijkheid, en wie er een behoorlijke fooi voor over heeft, te schenken aan den stuggen bewaker van den artisten ingang, die kan zich van de waarheid van een en ander gemakkelijk overtuigen — tenminste voor zoover deze cerbebus zelf op de hoogte is, want ook hij erkent eerlijk, dat hij lang niet alles kent, van wat zich daar onder den grond uitstrekt, stikdonker, vochtig, alleen bewoond door ratten, zoo groot als kleine terriërs.

Wat Raffles aangaat — eenige jaren geleden bracht het verloop van een zijner gevaarlijkste avonturen hem in diezelfde kelders, door dezelfde hellende gangen, die hij thans opnieuw wilde bezoeken.

Want het was hem nu tot een zekerheid geworden dat No. 13, zijn verblijf te Parijs had gevestigd, in afwachting van veiliger tijden te Londen, en vandaar zijn bevelen gaf.

En zoo kwam het dan ook, dat Raffles, Brand en de trouwe Henderson zich nog dienzelfden dag inscheepten aan boord van een kanaalboot, duchtig vermomd, afzonderlijk reizend en elkaar schijnbaar niet kennend. Men moest nu eenmaal de voorichtigheidsmaatregelen desnoods overdrijven, waar het een sluwen vos als No. 13 betrof.

Raffles had nog pogingen in het werk gesteld gedurende den zeer korten tijd van voorbereiding te ontdekken wie de man wel had kunnen zijn dien Rita in het verderf had moeten helpen storten, maar hij was er niet in geslaagd. Hij wist dus ook niet waar die man zich bevond, en evenmin of wellicht de vreeselijke opdracht van Rita was overgegaan op een andere handlangster — want de geheimzinnige aanvoerder leek niet de man te zijn om een wraakplan op te geven, alleen maar omdat een zijner werktuigen hem was komen te ontfallen!

Raffles had bij zijn onderneming dit in zijn voordeel, dat No. 13 nog onmogelijk kon weten of de

beroepsmoordenaar, dien hij had uitgezonden om het fatale papiertje terug te halen, al of niet in zijn opzet geslaagd was, al of niet te laat was gekomen. Hoogstens zou hij zich misschien een weinig kunnen verwonderen over het uitblijven van eenig bericht.

En als Raffles snel handelde, dan kon hij misschien partij trekken van dezen staat van onzekerheid.

De drie mannen hadden zich niet alleen duchtig gewapend — maar Raffles had reeds een soort van veldtochtplan opgemaakt, waaraan hij zich zooveel mogelijk wilde houden.

Zeer te stade kwam hem daarbij de omstandigheid, dat hij in de Fransche Hoofdstad reeds sedert geruimen tijd een klein, eenvoudig huisje bezat dat hij onder een vreemde naam had gekocht, dicht bij een der voormalige fortificaties, en voortreffelijk geschikt voor het doel, waartoe hij het zich had aangeschaft.

Slechts de beide bovenste verdiepingen werden bewoond door oude lieden, en de onderste bleef steeds ter beschikking van Raffles, en het was al menigmaal voorgekomen dat de eigenaar in zijn huis had vertoefd, soms wel twee dagen achtereen, zonder dat de overige huurders er iets van wisten. Dit was was heel eenvoudig, want de kelder, alleen voor Raffles toegankelijk, stond door een zeer lange gang in verbinding met de puinhooopen van een oud klooster, dat zich op tien minuten gaans buiten de vestingwallen had bevonden, tot dat het tijdens de revolutie bijna met den grond werd gelijk gemaakt.

De overtocht had plaats zonder dat zich het alderminste van belang voordeed. Maar toen Raffles te Calais aan wal stapte, wist hij toch, dat diezelfde dag de No. 17 een extra reis had gemaakt om drie uur!

Het was dus zeer goed aan te nemen dat de vijand van No. 13 wel degelijk met dien boot vertrokken was, en dat zijn meedoogenlooze tegenstander dit reeds een paar dagen van tevoren geweten had.

Te Calais had Raffles dadelijk den trein kunnen nemen naar Parijs, maar hij besloot eerst een kort onderzoek in te stellen en dan met een gehuurde auto naar de hoofdstad te rijden.

Hij wilde namelijk weten of de reiziger van No. 17, op wien de opdracht sloeg, te Calais misschien was opgewacht door een andere handlangster van den chef.

Binnen tien minuten wist hij het volgende uit den mond van een kruier, die een zeer zonderlinge opvatting van zijn beroep scheen te hebben, want hij bracht den grootsten tijd van den dag luiierend, sigaretten rookend, en glazen wijn drinkend, op en vlak bij de steigers der groote booten door.

Deze vertelde hem dat er maar heel weinig pas-

sagiers op de boot van drie uur waren geweest, en een daarvan was reeds op den steiger begroet door een vrij levendig blijkbaar Engelsch meisje, dat de kruier heel goed kende, daar zij zeker wel vier of vijf malen per jaar door Calais kwam stui-ven, op de doorreis naar een of andere groote stad, waar zij als balletdanseres moest optreden. Zij be- hoorde klaarblijkelijk tot een troepje balletteuses, dat op weg was naar Parijs. Haar kameraden echter waren dadelijk met een sneltrein, die aansluiting had op de boot, vertrokken, terwijl zij zelf met haren vriend was weggewandeld, levendig pra- tend.

Raffles liet zich een beschrijving van den man en van het meisje geven, en toen pas verschaftte hij zich een zeer snelle auto, liet zich naar Parijs rij- den, met zijn beide metgezellen, en zond dicht bij den plaats van bestemming den man weer terug.

Het was reeds tien uur in den avond en als Raf- fles nog dienzelfden nacht wilde handelen dan zou hij zich moeten haasten.

De drie mannen aten haastig wat in een klein restaurant, alweder zonder notitie van elkaar te nemen, toen begaven zij zich vlug naar het oude, smalle huisje dicht bij de vestingwallen en hielden daar een soort van krijgsraad.

— Het voornaamste is nu, binnen en vooral onder de Opera te komen, zonder dat iemand het bemerkt! begon Raffles onmiddellijk.

— Wij zullen dus wel niet in onze rokpakken kunnen gaan?

— Die zouden er in ieder geval niet beter van worden! Het beste is, ons in de eenvoudigste klee- ren te steken, zoodat we in geval van verrassing desnoods kunnen doorgaan voor tooneelknechten.

— Ken je de doolhof onder de Opera?

— Niet in zijn geheel, dat zou ik niet gaarne durven verklaren, antwoordde Raffles, maar ik ken er toch genoeg van om te kunnen handelen. Wij zullen natuurlijk niet langs het tooneel naar de onderwereld afdalen, maar zullen een omweg kiezen en er in doordringen van den kant van de Rue Royal. Er is daar een huis, dicht bij de Place de la Concorde...

— Wil je zeggen dat men vandaar reeds in die onderaardsche gangen kan doordringen? vroeg Brand in de grootste verbazing.

— Ik zal er je aanstonds van overtuigen! Hen- derson, ik reken vanavond op je kracht, zoowel als op je slimheid! Het is mogelijk dat er niets bizon- ders geschiedt, het is echter niet uitgesloten dat integendeel vannacht de beslissing valt! No. 13 kan onmogelijk weten hoever ik met mijn onderzoekin- gen gevorderd ben, en verwacht mij stellig niet hier! Blijken mijn vermoedens juist, en wil hij den man die vandaag met de boot Numero 17 vertrok- ken is in een hinderlaag lokken en doden — dan komen wij misschien nog bijtijds om dat te beletten.

— Ik heb nooit geweten dat hij zulke dingen zelf deed! mompelde Brand.

— Meestal liet hij het ook aan handlangers over, Brand, maar dit is misschien wel een uitgelezen vijand dien hij persoonlijk wil zenden naar het land, vanwaar men niet terug keert. Wij zouden dus te doen hebben met een misdadiger van even groote alures als Mijnheer No. 13 zelf is. En nu spoedig aan het werk, want de tijd dringt.

De drie mannen verwisselden vlug hunne klee- deren tegen andere, die een stootje konden verdu- ren, trokken daarover een overjas aan, staken bij zich wat zij noodig meenden te hebben en verlieten toen weder het huis in de stille, zeer weinig be- zochte straat, die op dit uur van den avond wel uitgestorven scheen.

Raffles gaf den weg aan en Henderson en Brand volgden hem op eenigen afstand

Zij legden een groot gedeelte per autobus af, en toen volgde er nog een klein stukje te voet, totdat Raffles eensklaps verdween onder de periscyle van een groot heerenhuis, waarvan de koetspoort nog niet gesloten was.

— Het komt mij bijna onmogelijk voor, mijnheer Brand, dat je van hier af, zoo maar onder den grond in de Opera kunt komen, die toch heelemaal aan het andere einde van de straat ligt, fluisterde Henderson.

— En toch moet het zoo zijn, Henderson sprak Brand ten antwoord. Mylord heeft het gezegd, en hij vergist zich nooit. Laten wij hem maar spoedig volgen.

Dat was niet zoo gemakkelijk, want het was zeer donker onder de ruime koetspoort, alleen links, was een flauw lichtschijnsel zichtbaar, afkomstig waar- schijnlijk uit de loge van de congieerge.

De drie mannen liepen daar echter snel voorbij, en het volgende oogenblik stonden zij reeds op een soort van binnenplaats, zooals men die veel aan- treft in Parijs, en waaraan de gevels van een vijf- tal groote huizen grenzen.

Hier stond, in het midden, een lichtmast, waar- van de melkwitte bol een tamelijk helder schijnsel verspreidde. Het was op dat uur van den avond echter volkomen stil, en niets was er te zien achter de weinige verlichte ramen.

Raffles hield zich hier echter niet op, maar ging haastig verder, scheen even te bukken, staande voor een lage, ongeschilderde deur, en bijna aan- stonds draaide die op het hengsels en het drietal stond in een verwaarloosden, smallen, maar zeer langen tuin die er uitzag als een ware wildernis.

Raffles keek even om zich heen met zijn oogen die ook in de duisternis schenen te kunnen zien en zeide toen heel zacht:

— Alles is nog wat wilder en woester gewor- den sinds ik deze tuin voor het laatst zag!

— De eigenaar schijnt er zich niet veel om te

bekommeren, Mylord, meende Henderson hoofdschuddend. Het is zonde, wat een prachtige boomen, en wat een kostelijke struiken.

— De eigenaar, die tevens de bewoner is, James, is een zonderling. Hij is een soort van kluisenaar, hij heeft maar een enkele bediende, oud en gebogen als hij zelf is, hij ontvangt niemand meer, al sedert jaren, en hij duldt niet dat er iets in of aan het huis veranderd wordt, wat het ook zij. Men heeft mij gezegd, dat hij wel eens plotseling vertrek, dan maanden wegblijft, en dan vertoert op een afgelegen kasteeltje in het meest woeste gedeelte van Normandië. Daar moet hij dan, naar zijn bediende wel eens verzekerd heeft, uren lang zitten luisteren naar het geweld van de branding, die vlak onder de ramen van zijn kasteel, de rotsen beukt. Intusschen, zonderling of niet — hij is juist de bewoner dien wij hebben moeten, want hij zal het ons waarlijk niet lastig maken! Legt beiden de hand op mijn schouder, want je ziet wel dat het hier stikdonker is, zoodat men nauwelijks een stap vooruit kan zien.

Inderdaad waren zij tijdens het zachte praten temidden van de dikke, nimmer gesnoeide boomen gekomen, die elkander bijna dreigden te verstikken, zoodat zij alleen op het gevoel voorwaarts konden gaan.

Raffles echter scheen die duisternis niet te deren.

Geruischloos liep hij voort over wat eenmaal een pad was geweest, nu dik begroeid met mos en onkruid, hetwelk het geluid der voetstappen geheel dempte; maar plotseling stond hij stil en liet een kort, zacht gesis hooren, hetzelfde geluid dat de africhter van een oorlogshond laat hooren, wanneer hij het dier tot stilte wil manen, op korten afstand van den vijand die een gesproken bevel zeker zou kunnen hooren.

Onmiddellijk stonden alle drie stil.

Brand wilde een vraag stellen, maar een gevoelige stoot tusschen de ribben hernam hem al spoedig de lust daartoe.

Raffles moest iets hebben gehoord, dat zijn wantrouwen gaande maakte.

Hij stond doodstil, een beetje voorover gebogen, en zijn handen waren als ijzeren tangen om de polsen der beide anderen gesloten.

Na een tijd die Brand en Henderson eindeloos voorkwam zeide hij eindelijk heel zacht:

— De oude zonderling moet op dit oogenblik thuis zijn, ik hoor in het huis loopen. Dat is tegen zijn gewoonte. Meesta ligt hij om tien uur in bed, dikwijls zelfs vroeger, volgens zijn bediende.

— Er zal hem toch geen gevaar dreigen? vroeg Brand fluisterend.

— Op dit uur van den avond? Dat is ondenkbaar! Inbrekers komen meestal . . .

Plotseling hield hij op.

Ergens aan den achtergevel ter hoogte van de

tweede verdieping, had heel even, zoo kort dat het nauwelijks viel op te merken, een lichtschijnsel geflitst.

Nu was het al weder verdwenen, maar alle drie hadden het duidelijk waargenomen.

— Als die oude sinjeur het ons maar niet lastig kan maken, fluisterde Brand ongeduldig. Moeten wij binnenshuis zijn?

— Dat wil zeggen — er onder Brand. En daartoe behoef ik het huis niet binnen te gaan. Je zult het aanstonds wel zien. Wij moeten wachten tot alles weer stil is. Misschien is de oude heer onwel, of ontvangt zijn bediende bezoek, wat bij hooge uitzondering wel eens gebeurt, of . . .

Weer hield hij onverhoeds op, en sterker nog, nepen zijn krachtige vingers om de polsen zijner twee metgezellen.

Het gerucht van de straat drong slechts heel zwakjes tot hier door, en het was zeer stil.

In die stilte had het zachte kraken van een deur geklonken, die geopend wordt.

Ieder ander zou het zeker niet hebben waargenomen, maar de zintuigen van deze drie mannen waren zoo gescherpt, dat hun dit zwakke geluid niet ontging.

Verscheidene minuten verstreken in de grootste stilte. Brand en Henderson zagen volstrekt niets, hoe zij zich ook inspanden. Maar het was duidelijk, dat Raffles wel degelijk iets zag, dat ten zeerste zijn aandacht gaande maakte, want hij stond daar als een dier, dat zich voor den sprong, op zijn prooi gereed houdt, als een stalen boog waarvan het koord tot het uiterste is aangetrokken.

Hij scheen nauwelijks adem te halen en bleef zijn beide metgezellen steeds vasthouden die er zich wel voor wachten ook maar het geringste geluid te maken.

Weer een zacht geluid, waarvan de aard moeilijk viel vast te stellen, maar dat een beetje gelek op het overhalen van een geweerhaan — toen stilte.

Het duurde evenwel nog eenigen tijd, voor de greep van Raffles wat lossier werd.

Het kwam Brand voor, alsof hij een diepe zucht slaakte, zich schudde als een hond die uit het water komt, en toen klonk zijn stem zeer zacht vlak bij het oor van den jongen man:

— Ik geloof dat het een belangwekkende nacht zal worden, Brand! Ik zei daareven dat wij niet door het huis behoefden te gaan — ik herroep die uitlating! Het is geloof ik veiliger, een kleinen omweg te maken — en daarenboven — maar dat zul je aanstonds zelf wel zien! Komt nu mede, want er is niet veel tijd te verliezen. Maak zoo weinig mogelijk geraas, blijf dicht bij me, en houd jij de zak met gereedschappen klaar, James.

Terwijl Raffles hen leidde, bereikten zij na eenige oogeblikken den achtergevel van het oude hee-

renhuis, en hier begon Raffles op den tast en met weergalooze behendigheid zijn moeilijke taak bij de kleine achterdeur. Nu en dan fluisterde zijn stem korte, afgebeten bevelen, die onmiddellijk begrepen en ook uitgevoerd werden. De draadschaar — looper nr. 7 — licht deze plek eens voorzichtig bij — die koperen knop niet aanraken voor ik het zeg — de oude zonderling schijnt zeer beducht te zijn voor nachtelijke bezoekers — de geïsoleerde knijptang — draai eens een haakje aan een stukje ijzerdraad — zoo fijn mogelijk. . . .

Alles ging vlug en stil. Er waren nog geen vijf minuten verlopen, of de deur was geopend, ondanks het feit dat zij door een schelverbinding alarm had moeten maken — ondanks het feit ook, dat de koperen deurknop onder een zeer sterken electrischen stroom had gestaan.

Brand kende Raffles al geruimen tijd, en toch verbaasde hij zich ook nu weder over de onbegrijpelijke snelheid en behendigheid, waarmede de groote avonturier dit soort werk verrichtte.

Maar eens had Raffles hem bij den arm gepakt, draaide hem een slag om, strekte zijn arm uit en wees op een soort uitbouw van het huis, niet breeder dan 1 Meter, en waarin zich een lage, door het struikgewas half verborgen deur bevond.

Zijn stem had een ongewoon ernstigen klank, toen hij fluisterde:

— Dit is de deur, die ik bedoelde. Langen tijd geleden heb ik die gebruikt. Ik ontdekte de lange gang onder den grond, naar de Groote Opera, bij toeval. Let goed op die deur. Opent ze zich en treedt een man naar buiten — slaat hem neer, zonder te vragen wie hij is, want het is stellig een misdadiger.

— En jij? vroeg Brand, ademloos.

— Ik zal doen wat ik je zooeven zeide, en het huis eens onderzoeken. Maar ik geloof niet dat je je ongerust behoeft te maken.

— Zal Henderson meegaan?

— Dat is volstrekt niet noodig! Wat ik te doen heb vereischt in de eerste plaats stilte — en dat is niet het sterkste punt van onzen braven reus. Verroer jullie je in geen geval voor ik terug ben, het kan ten hoogste een half uur duren, misschien zelfs korter.

Brand wilde nog iets zeggen, maar reeds was Raffles door de zooeven geopende deur verdwenen, en zuchtend bereidde hij zich voor op een tijd van gespannen wachten.

— Wat zou Mylord toch wel gezien hebben, Mr. Brand vroeg Henderson na eenige oogenblikken, nadat hij vruchteloos getracht had, eenig gerucht van daarbinnen op te vangen.

— Ik weet het niet James, moest Brand bekenen. Maar het moet zeker iets van groot gewicht zijn geweest. Wij kunnen niets anders doen dan wachten.

Er konden omstreeks 20 minuten verlopen zijn, toen Raffles plotseling weer voor hen stond, zonder dat zij ook maar eenig geluid hadden gehoord. Hij scheen een zware zak over zijn schouder te dragen, een of ander groot voorwerp in een lap gewikkeld, dat hij temidden van het warrige struikgewas neerwierp.

— Lieve hemel, wat breng je ons daar, vroeg Brand. Je wilt toch niet zeggen, dat je daarbinnen, terwijl ons een avontuur wacht dat ons het hagje kan kosten — kostbare voorwerpen bent gaan verzamelen?

Het is maar een enkel voorwerp, Brand, en het is uiterst kostbaar, antwoordde Raffles met een kort lachje. Ik hoop je het binnen een uur te kunnen verklaren; nu dwingt werkelijk den tijd en wij kunnen dien beter besteden aan daden dan aan woorden. Vooruit, naar beneden!

— Maar — moet die achterdeur niet weer gesloten worden?

— Overbodig! Maak eens wat ruimte!

Raffles was op de deur in den smallen uitbouw toegetreden, en hij wist haar na eenige minuten te openen.

Niet zoodra waren de drie mannen achter elkander over den drempel getreden, of Raffles maakte licht.

Het drietal stond op een zeer smal portaal, dat reeds een meter verder overging in een stijlen steenen trap, van wel 20 treden.

Zonder zich een oogenblik te bedenken begon Raffles die trap af te dalen, door Brand en den reus op den voet gevolgd.

Daar beneden moest nogmaals een hinderpaal overwonnen worden, in den vorm van een met ijzer beslagen zware deur, en toen bevonden zij zich ook meteen in die onderlinge onderaardsche wereld, die zich nog altijd onder groote gedeelten van Parijs uitstrekt, een wereld van donkere, kronkelende gangen, vochtige spelonken, buiten gebruik gestelde rioolkokers, zoo breed, dat een vuilnis-schuit er doorheen kon varen en met smalle loop-paden ter weerszijden, wenteltrappen en gevaarlijke putten, afgedekt door ijzeren roosters.

Het was duidelijk dat Raffles hier uitstekend den weg kende, en zijn ijzersterk geheugen kwam hem ook nu weer te hulp.

Zijn lamp brandde nog steeds. Hij hield die nu vast met de linkerhand, maar met de rechter had hij de kolf van zijn revolver omklemd.

Bij de nadering van iedere zijgang draaide hij zich even om, gaf de anderen een wenk, doofde zijn lantaarn, en sloop in gebukte houding verder, om even te luisteren en dan eensklaps plat op den grond liggend het licht van zijn lamp in den zijgang te doen schijnen.

Een paar malen gingen zij een ruime uitholling voorbij, die een soort van onderaardsch vertrek

vormde, met in de muren uitgehakte nissen, boven elkander als de kooien aan boord van een oorlogsschip.

— Grafkelders! lichte Raffles lakoniek in. Hier werden in den tijd der Romeinen de eerste belijders der Christelijke Godsdienst ter aarde besteld. Zie maar naar de ingehakte kruizen en het embleen der eerste Christenen — de Visch!

Een ander maal had Raffles onder het voorloopen een vluchtigen blik geworpen door een klein, vierkant raam, met armdikke tralies afgesloten, en hij huiverde. Hij blikte zeker in een eeuwenoud kerkerhol, dat zeker wat afschuwelijk menschelijk lijden had gezien.

Drie malen moesten zij een kleine steenen trap bestijgen, twee malen er een afdalen.

Eens steeg de gang sterk, en Brand begreep dat zij het straatoppervlak weer moesten naderen. Op het hoogste punt, drong een heel zwak schijnsel in de gang door. Toen hij opwaarts keek, ontwaard-

de Brand een klein, zwaar verroest rooster. Hij bevond zich blijkbaar op een plek, waar vroeger een rioolbuis was geweest, die het vuile stadswater langs die helling afvoerde naar de lager gelegen vergaarkanalen. Dadelijk daarna daalde de gang weer naar den anderen kant, en opnieuw zette zich de doofhof voort, en het werd Brand ijskoud om het hart, een klam zweet brak hem uit bij de gedachte, dat hij hier alleen zou zijn en verdwalen. Het leek hem onmogelijk toe, zonder een betrouwbaren gids den weg weer terug te vinden.

Maar steeds ging het verder, totdat Raffles eensklaps stil stond, zich omwendde en zacht fluisterend sprak:

— Hier naderen wij de geheimzinnige ruimte onder het gebouw van de Groote Opera. Ik zal je nu moeten verzoeken dicht bij mij te blijven, niet te spreken, tenzij het volstrekt noodzakelijk is en geen gerucht te maken.

Eenige van Lord Lister's gezegden zijn : „Zeg mij, wie Uw vrienden zijn, en ik zal zeggen, wie gij zijt.”

„Zeg mij, dat gij „DUBEC” cigaretten rookt, en ik weet, dat gij smaak hebt.”

HOOFDSTUK VI.

DE SPIEGEL IN DE KLEEDKAMER.

Brand keek eens aandachtig om zich heen, en hij bemerkte nu dat de ruw gehouwen steenen van de wanden plaats hadden gemaakt voor meer modern metselwerk, dat hier en daar bestreken was met grijze kalk. De overgang was echter onmerkbaar geweest.

Raffles ging nog steeds voor op, zijn lamp nu en dan in de hoogte houdend of plotseling doovend als hij ook maar het allerminste gerucht hoorde.

Links strekte zich nu 'n soort zuilengaanderij uit, die wel wat geleek op een van die eindeloze wijnkelders, zooals men ze wel vindt onder den bodem van Champagne en Langiedoc, en waar millioenen flesschen van het edele druivensap worden bewaard.

De zijgangen vermenigvuldigden zich, en schenen zich verderop opnieuw te vertakken, maar Raffles aarzelde geen enkele maal, en ging steeds verder, beklom een vrij hooge, steenen trap, ging voorbij een ruim keldervertrek, dat waarschijnlijk vroeger als kleederbewaarpplaats had gediend, want er bevonden zich vele haken aan de muren, opende voorzichtig een deur, trad in een zaal, die er uit zag als het schip van een kerk en waar hier en daar een electrisch lampje in de duisternis pinkte, en overal heerschte een neerdrukkende stilte, overal hoorde men het geritsel der wegvluchtende ratten en tenslotte schenen de zenuwen van Brand het niet langer te kunnen verdragen. Tot zijn groote vreugde echter hield Raffles in deze sombere zalen opnieuw halt en verklaarde:

— Dit enorme gewelf bevindt zich juist onder het achtertooneel, die lage deur daar geeft toegang tot de ruimte waarin de platforms der valluiken op en neer gaan tusschen hun houten glijbalken — zeven in getal, zonder nog het groote platform te rekenen, waarmee een geheel corps de ballet tot in de wolken geheven of naar de onderwereld gezonden kan worden. — Hoe laat is het Brand?

De nuchtee vraag bracht Brand weer een weinig tot zich zelf. Hij keek op zijn horloge. Het wees half twaalf aan.

Raffles fronste de wenkbrauwen en zei zacht:

— Dan zullen wij ons moeten haasten!

— Maar wat vrees je dan toch?

— Het is voor vannacht, Brand, daar ben ik zeker van! Nr. 13 heeft stellig een andere vrouw belast met de taak, zijn vijandin onder het bereik van zijn moorddadige hand te brengen. — Maar dat is slechts een gissing! Wat die kruier te Calais vertelde is toch niet voldoende om je vrees te wettigen!

— Dat was het niet een uur geleden, Brand, thans is het voldoende — en ruimschoots! Ik zeg je dat

er hier wat broeit en dat we ons zullen moeten haasten! Kom nu mede. Wij zouden den weg kunnen bekorten door de aangrenzende zaal met de valluiken te passeeren, maar ik vrees dat zich daar wel reeds machinisten zullen ophouden. Wij zullen het eens onderzoeken. Doof je lamp!

Het werd stikdonker. Toen hoorden Brand en Henderson door Raffles de tusschendeur heel langzaam openen. Zij zagen in een schaarsch verlichtte ruimte, die op het eerste gezicht den indruk maakte van een dennebosch — maar met vierkante boommen! Dat waren de tallooze glijbalken, waartusschen de valluiken op en neer konden glijden. Er bewogen zich enkele donkere schaduwen in dat zonderlinge bosch, katrollen piepten, heel in de verte schommelden wat lampjes heen en weer. Raffles sloot de deur weer en zei:

— Het kan niet anders, wij zullen een omweg moeten maken. Vlug wat, je herinnert je dat het op 12 uur was vastgesteld.

— Dat betrof de opdracht aan Rita!

— Zeker, maar dat uur zal wel hetzelfde gebleven zijn — want de voorstelling eindigt te kwart voor twaalf en de schurk wil natuurlijk de handen vrij hebben!

Zij waren reeds op hun teenen door de groote ruimte gegaan en verlieten ze door een laag poortgewelf zonder deur. Ook hier moest Raffles uitstekend den weg kennen, maar slechts eenmaal stond hij stil, niet echter omdat hij weifelde, maar om Brand met een ernstig gezicht te wijzen op een klein, met roode verf geschilderd kruisje, op ongeveer 2 Meter van den grond bij de kruising van 2 gangen aangebracht.

Onwillekeurig huiverde de jonge man even. Dat moest het kruisje zijn, dat genoemd werd in de Boodschap van de Roode Stip.

De gangen waren meereendeels slechts schaarsch verlicht soms zelfs in het geheel niet.

Nu en dan hoorde Brand een dof geluid als van een verre branding — dat was het luide applaus van de toeschouwers in de zaal, of bij een fortissimo van het orkest drongen nu en dan vage geluiden tot hier door.

Maar nu betraden zij een zoo smalle gang dat de reus Henderson vrij wat moeite had, zich er in en doorheen te wringen.

Na een paar meters te hebben afgelegd, doofde Raffles zijn lantaarn en fluisterde voor de laatste maal:

— En nu geen enkel geluid meer, tracht zelfs je adem in te houden, en verbaas je vooral niet over wat je te zien zult krijgen.

Het eerste wat zich aan hun oogen voordeed, was een zwak schijnsel op eenigen afstand dat in dezen nauwen doorloop, of wat het anders mocht zijn, doordrong.

Zij legden nog omstreeks 8 Meter af, steeds in datzelfde benauwde gangetje.

Toen voelde Brand zich in de duisternis bij den arm vatten en het was goed dat Raffles hem gewaarschuwd had, anders zou zeker een kreet van verbazing hem ontsnapt zijn.

Zijn gelaat bevond zich juist ter hoogte van een soort van roset of rooster, zeker niet grooter dan een theeschoteltje, waarschijnlijk bedoeld als versiering en dat hoog moest zijn aangebracht in het vertrek, dat hij nu van boven af voor een groot gedeelte kon overzien.

Het was zeer helder verlicht, met wel 5 of 6 lampen, en Brand had teveel kleedkamers gezien, om niet onmiddellijk te begrijpen, dat hij daar neerzag in wat de Franschen een „Loge” noemen, en waarschijnlijk van een der balletdanseressen die tevens solo moeten dansen.

Er stond een breede, gemakkelijke sofa, er stonden ook eenige diepe fauteuils vol gestapeld met kussens, en op den parketvloer lag een groot, perzisch tapijt, dat hem bijna geheel bedekte.

De kaptafel van de tegenwoordige bewoonster bleek zich juist tegenover het kleine rooster te bevinden. Het was een zeer fraai meubel, voorzien van talrijke laden, en waarvan het marmeren blad bijna geheel verdween onder een vracht van potjes, vol zalf en schmink, vazen met bloemen, doozen met poeder en in der haast neergeworpen sieraden.

In het midden verrees een spiegel van Venetiaansch glas, en Brand vroeg zich af of dit nu de spiegel was die in de geheimzinnige boodschap van Nr. 13 genoemd was.

Op dit oogenblik zat voor die kaptafel een vrouw, gitzwart van haar, een mooi persoontje, levendig als kwikzilver en dat zich, terwijl zij zich ongegeneerd afschminkte telkens omwendde naar een man die een jaar of veertig kon zijn, zeer elegant gekleed, en die met ver uitgestrekte beenen meer lag dan zat in een der fauteuils, terwijl hij tamelijk lusteloos een sigaret rookte.

Brand kende de vrouw niet, evenmin als de man, maar hij twijfelde er geen oogenblik aan of die bezoeker was de doodsvijand van den chef, die uit den weg moest worden geruimd en de vrouw voor de kaptafel was het werktuig dat moest helpen, hem in het verderf te storten, met of tegen haar wil.

En ondanks de afschuw die hij bij zich voelde opkomen, gevoelde hij zoiets als bewondering voor de kalmte en de rust van die nog jonge vrouw, die op het punt stond — het was kwart voor twaalf — medeplichtige te worden aan een misdaad, waarvan zij den omvang toch zeker wel zou

bevroeden.

Het was even duidelijk, dat de man zich van geen gevaar bewust was; naar de uitdrukking van beider gezicht te oordeelen moesten de man en de vrouw elkander intiem kennen.

Nu en dan vingen de beide ongeziene toeschouwers een paar wat luide gesproken woorden van de vrouw op.

Herhaaldelijk lachte zij luid, waarbij zij het hoofd met de korte, zwarte lokken met een ruk achterover wierp. Er waren een paar minuten verstreken, toen de man opstond, op haar toedrentelde en haar kustte, als iemand die daartoe het volste recht meent te hebben.

De vrouw hief dreigend de kleine voorvinger op, maar keek hem daarbij tegelijkertijd guldig aan.

— Herken je haar niet? vroeg Raffles met zijn mond dicht bij het oor van Brand. Het is een boezemvriendin van Rita — zij trad nog slechts weinige dagen geleden op in de Opera te Londen, en haar naam is: Armande Collignon. Ik heb echter niet geweten, dat zij in relatie stond met onzen langgezochten Nr. 13! Zij moet echter een blind werktuig in zijn handen zijn, dat is duidelijk!

— En de man?

— Die herken ik niet. Ik weet zeker, dat ik hem ook nooit gezien heb. Misschien is hij wel een groote schurk, maar hoe dat ook zij, hij is een groote vijand van den Chef en dus in dit geval onze medestander. En in geen geval zullen wij toelaten, dat hij hier in de val loopt.

— Wij hebben nog maar tien minuten, Edward.

— Dat is voldoende! Je ziet dat onze Armande zich bezig is te kleeden, en zij kan het slachtoffer bezwaarlijk in dat gewaad voeren naar de plek, waar Nr. 13 hem verwacht.

— Maar zou dien man het niet vreemd vinden, langs zulk een eigenaardigen weg het tooneel te moeten verlaten?

— Misschien wel — maar zij is een vrouw, en zij zal hem dus wel wat op den mouw weten te spelden. En hij zal het slikken — daarvoor is hij een man! zeide Raffles schouderophalend. Ik geloof trouwens niet, dat hij op dit oogenblik volmaakt nuchter is — het doet mij leed, dat ik het moet zeggen. Ik zie trouwens op het kleine tafeltje daar, een flesch Champagne staan — of beter gezegd een Champagne-flesch, want de kurk mankeert en zij ziet er verdacht leeg uit.

— Maar zou het nu niet het eenvoudigste zijn, Edward, ons nu aanstonds naar het merkteken, het kruisje in de gang te begeven, dat wij zooeven gepasseerd zijn, en daar de moordenaar te overvallen, die daar nu zeker wel op den loer zal liggen?

Raffles schudde zachtjes het hoofd en fluisterde terug:

— Dat is onmogelijk! Je kent de inrichting hier niet. Hij heeft een uitstekende plek uitgezocht, en

er valt niet aan te denken hem daar ongemerkt te naderen. Hij zou ons bijtijds hooren of zien, en in een wip verdwenen zijn, door een van de talloze deuren, die zich daar in de buurt bevinden. Neen, ik geloof dat wij de zaak op een andere wijze moeten aanvatten. Kom mede, — de tijd om te handelen is aangebroken.

De beide mannen wierpen nog een enkelen blik door het eigenaardige venstertje en daarop gingen zij weder terug door dezelfde smalle gang, om vervolgens een wenteltrap af te dalen, haastig door nog enkele korte gangen te gaan, totdat Raffles, na even gefluisterd te hebben, een paneel terzijde schoof, en tot zijn verwondering stond Brand nu plotseling in een tamelijk breede, vrij goed verlichte, met een looper belegde gang, waarop de deuren van eenige kleedkamers uitkwamen. Raffles wendde zich haastig tot Henderson, die het laatste door de opening was gegaan en zei vlug en zacht:

— Blijf hier bij dit geheime paneel staan! Door dezen houtkrul terzijde te trekken, kan het van dezen kant geopend worden. Als iemand je soms mocht vragen wat je hier doet, dan zeg je dat het hem niet aangaat, en dat hij zich met zijn eigen zaken moet bemoeien en in het Engelsch. Waarschijnlijk zijn wij binnen 5 minuten terug.

Henderson knikte slechts, vatte post naast het dichtgeschoven paneel, en Raffles trad haastig op de deur toe van een kleedkamer, die het nr. 6 droeg. Hij klopte niet aan, maar opende eenvoudig de deur, en trad binnen, door Brand gevolgd.

Armande Collignon was juist bezig een klein coquet hoedje op te zetten en de man stond reeds met zijn overjas over den arm, blijkbaar ongeduldig om heen te gaan. Beiden keken verbluft en boos naar de indringers in hun havelooze kleeding en de man vroeg barsch, in een Fransch, dat onmiddellijk zijn Engelsche afkomst verried:

— Wat willen jullie? Wat kom je hier doen?

Hij had onder het spreken met een snel gebaar zijn hand in zijn zak gestoken, maar Raffles zei glimlachend:

— Ik zou die revolver voorloopig maar laten rusten, Mijnheer. Die kan U aanstonds te pas komen, en op een veel betere wijze, als gij niet naar mijn raad luistert. Want ziet gij, Nr. 13 loert op U, en wacht U binnen 4 minuten bij het roode kruisje, aan het einde van de 7de gang!

De uitwerking van die paar woorden deed Brand verschrikken. De man, groot en sterk, begon te sidderen als een espenblad, en werd witter dan een laken. Al het bloed leek uit zijn gelaat, ja tot uit zijn lippen te zijn weggevloeid. Hij moest steun zoeken bij de tafel, die in het midden van de kamer stond, en een rochelend geluid baande zich met moeite een weg uit zijn keel.

De vrouw had een oogenblik als uit marmer gehouwen onbewegelijk voor haar kaptafel gestaan,

maar maakte een bliksemsnelle beweging naar de deur, Brand echter had haar in het oog gehouden en versperde haar den weg.

— Ik bemerk dat althans een van de beide partijen op de hoogte is, zeide Raffles droogjes. Pas op, dat ze niet ontsnapt Charles. Wat U betreft Mijnheer — mijn mededeeling schijnt U zeer te verrassen en te verontrusten! ik wil ze voltooien met de verklaring, dat deze schoone dame was belast met de taak, U binnen het bereik van Uw doods vijand te brengen! Weet gij wie hij is?

— Neen, ie weet het niet! stotterde de man met moeite. Maar wie zijt gij? Bedriegt ge mij niet? Hoe kunt ge weten, wat... hij tegen mij in het schild voert?

— Wie ik ben doet er niet toe, en ik weet het, laat U dat voldoende zijn, antwoordde Raffles op korten toon. En nu moeten wij vlug handelen, anders zou zijn argwaan misschien zijn gaande gemaakt. Voorloopig ben ik medestrijder — tot nader order — natuurlijk. Waarom Nr. 13 U wil doden, zal ik niet nader onderzoeken. Natuurlijk hebt gij door het een of ander zijn misnoegen opgewekt, en ik wil niet zoo indelicaat zijn, mijn neus in Uw zaken te steken — tenminste niet dieper dan volstrekt onvermijdelijk is. Geef Uw revolver hier — zij zal U toch niets baten, en ik neem liever geen risico op mij. Zoo, ik dank U!

En nu zullen wij eens zien, wat die spiegel wel voor een aardig geheimpje kan verborgen houden. Amice, ik zal je moeten verzoeken niet naar mij te zien, maar liever naar die kleine, zwarte duivelin, die je anders nog te vlug en te slim af zal zijn!

Brand kreeg een kleur, en ging voor alle zekerheid met zijn rug tegen de deur leunen, zonder verder een oog af te wenden van Armande, die de pas geverfde lippen met haar fijne tandjes mishandelde, en haar kleine vuisten balde, terwijl zij binnensmonds allerlei gemeene verwenschingen pruttelde.

Raffles echter was vlug op den spiegel toegetreden, en na eenig zoeken en tasten gelukte het hem het zware voorwerp van zijn plaats te doen bewegen.

Het bleek hem nu, dat de spiegel een soort van deur was, die een klein ondiep kastje afsloot, door een plankje in twee helften verdeeld.

In de bovenste afdeeling lag een kleine, zware portefeuille van zeehondenleer, dik opgevuld met bankbiljetten. In de onderste een browning van het kleinste formaat.

Raffles nam de beide voorwerpen in de hand, bekeek ze een oogenblik weifelend, en toen verhelderde zich zijn gelaat, en met een kort lachje riep hij uit:

— Aha, ik begrijp het al! Dat moest een stimulans geweest zijn voor wijlen Rita Nueva! Zij had de keuze — het bevel van Nr. 13 opvolgen en het geld nemen als belooning, of het in den wind slaan,

en zich een kogel uit dit fraaie wapen door het mooie hoofdje te jagen! Nu, wij zullen zoowel het een als het ander goede buit verklaren. Het verheugt mij, dat de onderneming mij geen windeieren zal leggen, ook wat den financielen kant betreft!

Hij wierp de vrouw een duisteren blik toe, die er juist uitzag als een pas-gevangen panter en volstrekt niet meer leek op het vroolijk lachende vrouwtje van zooeven en beval toen kortaf:

— Bindt en knevel haar!

— Als je mij durft aanraken, schreeuw ik! siste de vrouw dreigend. Wie ben jij? Wie geeft je het recht om hier binnen te dringen? Wat praat je voor wartaal? Deze heer is mijn vriend en...

Van de rest zou niemand meer iets hooren. Brand had vliegensvlug een breeden doek vanachteren om haar mond geslagen, knoopte dien vast en bond haar armen, en dat alles zoo onbegrijpelijk snel, dat de heer in avondtoilet er met oogen, uitpuilend van verbazing naar stond te kijken.

Raffles echter was reeds op hem toegetreden en

vroeg kortaf, hem strak aanziende, omdat nu zoo doodsbleeke gelaat later steeds te kunnen herkennen:

— Wat U betreft — ik kan U alleen maar den raad geven, zoo spoedig mogelijk deze gevaarlijke plek te verlaten! Kent gij de onderaardsche gangen van de Opera?

— Neen!

— En gij kent Nr. 13 niet?

— Neen, dat zweer ik! Ik heb — onder zijn bevelen gestaan, en ik weet dat ik zijn wraak heb gaande gemaakt —.

— En nu zijt gij bang voor Uw hagje? zeide Raffles koel. Nu, het is begrijpelijk. Maak dat gij wegkomt, want Uw rol is althans voorloopig uitgespeeld.

De man aarzelde slechts een ondeelbaar oogenblik. Toen sloop hij met gebogen hoofd weg door de deur, die Raffles met ironische hoffelijkheid buigend voor hem openhield, rende door den breeden gang en was verdwenen.

**Lord Lister overdacht de ingewikkeldste problemen
steeds onder het rooken van een „DUBEC” cigaret!**

Trof Lord Lister cigaretten aan op het bureau van een aristocraat, dan waren 't altijd . . . „DUBEC” cigaretten.

HOOFDSTUK VII.

HET EINDE VAN Nr. 13.

Het was reeds bij tweeën in den nacht, toen er een flauw gerucht klonk, dicht bij den achtergevel van het huis bij de Rue Royal.

Het klonk als het in rust zetten van de haan van een geweer. . . . Toen ging heel voorzichtig een smalle lage deur in den aanbouw open, en een zwak lichtschijnsel werd heel even zichtbaar.

Het verdween echter bijna onmiddellijk weer, de deur ging langzaam verder open, en een man trad te voorschijn, scheen een oogenblik om zich heen te zien, en liep toen met een paar haast katachtige schreden op de achterdeur van het huis toe.

Maar plotseling bleef hij als aan den grond genageld staan. Die geopende deur scheen hem met verbijstering te slaan.

Volkomen onbewegelijk bleef hij daar in gebukte houding naar die deur zien, en hij wilde juist weer op zijn schreden terugkeeren, na een vreeselijken vloek gegromd te hebben, toen de deur wat verder geopend werd, en een bevende, oude stem fluisterde:

— Meester! Meester! Zijt gij het? Kom in 's hemelsnaam binnen! Er zijn vreeselijke dingen gebeurd. Vlug, of gij zijt misschien verloren!

— Jij vervloekte ezel, siste de stem van den anderen man. Wat moet dat beteekenen? Waarom

vind ik de deur hier open? Heeft de hel zich dan tegen mij gekeerd? Zij heeft het durven wagen, mij vruchteloos te laten wachten!

— Zij is hier, Meester. Zij is hier! zei de bevende stem weer. En zij heeft U ontzettende dingen te vertellen! Dat het zoover komen moest! Ik ben oud en versleten en voor mij komt het er niet op aan, maar gij Meester, gij. . . .

— Houd je bek oud wijf! klonk het ruwe bevel, en de man die op zulk een hortende, doodelijk bangste wijze gesproken had, werd terzijde geschoven. De ander trad binnen, en sloot de deur.

Zijn hand ging tastend rond in de duisternis en toen gromde hij woest:

— De alarmdraden doorgeknipt! Het slot geforceerd! Of ik de eerste de beste stomme bourgeois ben! En jij leeft nog? Jij hebt je niet laten dooden om dit te beletten! Zeg, hondsvod, wat heeft dit alles te beduiden?

Hij greep den ouden bediende in de borst en schudde hem heftig heen en weer.

— Meester, ik weet het zelf niet. Ik heb het gevoel, dat alles gedaan is — dat het noodlot aan Uw deur heeft geklopt. Zij zit boven — Armande — zij zal U alles vertellen. Ik kan er werkelijk niets aan doen — ik ben oud en zwak. . . .

— Ja, je bent een wrak, en ik had je al lang op de vuilnishoop moeten werpen, zeide de ander verachtelijk. Vooruit, maak licht! En wie denkt, dat ik mij overgeef — die heeft het mis! Nr. 13 zal altijd weten te zegevieren!

De hand van den ouden man zocht onzeker naar den schakelaar van het licht en toen werd de benedengang door een vrij helder schijnsel gevuld.

Nr. 13 stond in het midden van dien gang, wijdbeens, met gebogen hoofd, en de vuisten krampachtig gebald.

Hij was zeker niet ver van de 50 jaar, maar blijkbaar nog zeer krachtig, breed van schouders, met groote, lichtgrijze oogen, die nu echter van dolle woede, laaiden en donkerder leken, dan zij inderdaad waren.

Het gelaat was regelmatig, maar legde getuigenis af van koude wreedheid, en een voor niets terugdeinzende wilskracht. Het toch reeds lage voorhoofd ging voor een deel schuil onder het sluike, nog zeer zwarte haar.

Hij was met de grootste elegance gekleed, het overhemd was smetteloos wit, de das gestrikt met de vaardige vingers van den man van de wereld.

Hij keek den ouden handlanger zelfs niet aan, die zich schuw in een hoek had teruggetrokken, als een hond die bang is voor slaag, en begon haastig de trap te beklimmen, die naar de eerste verdieping leidde, terwijl de oude man onder het slaken van pijnlijke zuchten volgde.

Op het portaal gekomen wendde nr. 13 zich met een woeste ruk om, en vroeg kortaf:

— Waar zit het karonje? Waar heb je haar gelaten?

— Zij zit in de kleine, groene kamer, Meester! En — bracht ze hem niet mee? Gaf ze geen verklaring? Neen, zwijg maar, — ik moet het uit haar eigen mond hooren!

Hij stormde verder, en de oude bediende, wiens zwakke beenen hem den dienst schenen te weigeren kon hem in die vaart niet bijhouden.

Op het tweede portaal gekomen, snelde hij een gang in, draaide in het midden van dien gang weer een schakelaar om, en rukte een deur open.

Hij stond op den drempel van een duister vertrek.

— Wat beteekenen die kunsten? Waarom zit je in het donker? Canaille? Geef antwoord!

Maar alleen de stilte antwoordde den misdadiger.

Achter zich echter, meende hij heel zachtjes schreeuwen te hooren.

Hij draaide zich om, en op hetzelfde oogenblik werd het vertrek plotseling helder verlicht. Opnieuw wendde hij zich om — en vlak voor hem stond een reusachtig man, die wel een hoofd boven hem uitstak, zoodat de revolver, die hij met

gestrekte arm vasthield, juist op het voorhoofd van den misdadiger was gericht.

Nr. 13 liet een afschuwelijke verwensching hooren, en scheen aanstalten te willen maken om te vluchten, maar een stem achter hem zei rustig en bevelend:

— Ga die kamer binnen, Edgar Nungate, en tracht niet, je te verzetten, want dat zou nutteloos zijn. Je geheim is doorgrond, je loopbaan is ten einde.

De schurk wendde heel langzaam het hoofd om, en zijn trekken schenen een oogenblik te verstijven, toen hij den ouden bediende tegenover zich zag staan. Maar hij leek wel een voet te zijn gegroeid, hij was niet gekromd meer, zijn oogen glansden als staal, en afgemeten zette hij den pruik af met het dunne, witte haar.

— Ik ben John Raffles! vervolgde hij rustig. Ik zocht al weken lang naar je spoor, en in deze zelfde kamer heb ik je geheim doorgrond en hier zullen we afrekenen, Nungate. Ja, wie zou achter den knappen geneesheer, die zich te Parijs louter aan wetenschappelijk onderzoek wijdt, den moorddadigen bende-chef hebben gezocht. Maar twijfel is niet meer mogelijk — en de bewijzen zijn overstelpend en als mijn kennis van de Engelsche wet mij niet bedriegt, dan zal je laatste vriend hier op aarde, waarschijnlijk de beul zijn.

De ellendeling liet een soort van onderdrukt gebrul hooren, als van een wild dier dat in een val is geraakt, en een kort oogenblik leek het alsof hij zich op Raffles wilde werpen.

Hij wist zich echter uit alle macht te bedwingen en zei schouderophalend met een kort lachje:

— Waarschijnlijk een betreuenswaardige vergissing, mijn waarde! Ik weet werkelijk niet wat U bedoelt. Zeker, ik ben Edgar Nungate, de geneesheer, die hier te Parijs zijn onderzoekingen voltooit — maar voor het overige bazelt gij maar wat.

— Zoudt gij dat denken? Maar waarom dan dat gesprek tusschen U en Uwen ouden bediende? Wat wildet gij van Armande Collignon. Laat ik U zeggen, dat die zich thans reeds in verzekerde bewaring bevindt, en de politie haar wel eens aan het praten kon krijgen.

— Haar aan het praten? riep nr. 13 met een schel lachje. Wat zou zij kunnen zeggen? Zij weet immers niets!

— Misschien zegt het papier van de Roode Stip dan wel iets meer, hernam Raffles afgemeten. Dan heb ik hier nog enkele kattedelletjes gevonden van de hand van de eenige vrouw, die Uw geheim kende, van Rita Nueva, die op Uw last is vermoord, die sterk tegen U getuigen! Tenslotte ligt beneden in den tuin de oude knecht — ditmaal de echte — die natuurlijk onder eede gehoord zal worden,

en die Uw handlanger schijnt te zijn geweest. Om zijn eigen nek te redden zal hij heel wat loslaten.

De slag was raak, want Nungate werd bleek als een doode, en voor een kort oogenblik scheen hij zijn zelfbeheersching te verliezen. Hij strompelde de kamer verder binnen en keek Raffles aan met oogen die van haat gloeiden.

Deze echter ging onverstoorbaar voort:

— Een half uur van een grondig onderzoek in deze kamer, Nungate, heeft me nog meer in handen gebracht — een klein fortuin, dat je goed verborgen had, maar niet goed genoeg voor John Raffles. Ik durf niet raden naar de wijze, waarop je dat geld gekregen hebt — maar ik ben zeker dat het in mijn handen nog zegen kan verspreiden! Ik neem het je af, voor ik je zelf over geef in handen van de Politie! James, bindt hem! Charles — kom ook maar te voorschijn.

Een portiere week terzijde en Brand, die zich tot dusverre verborgen had gehouden trad ernstig en zwijgend het vertrek binnen, dat de ontraadse-ling had gezien van een geheim, hetwelk de Politie van Londen onoplosbaar achtte.

Henderson bleek reeds voor een touw gezorgd te hebben en trad op Nungate toe, die schijnbaar geheel krachteloos op een stoel was neergezonken.

Schijnbaar slechts — want toen de reus nog een paar stappen van hem vandaan was vloog hij plotseling overeind, slingerde Henderson de stoel voor de beenen, en was met twee sprongen bij een groote boekenkast met glazen deuren

Voor Brand nog zijn revolver had kunnen opheffen of Henderson van zijn verbazing bekomen was, had hij die deuren opengerukt, die met iets bespannen waren, en was de kast binnengetreden, die Raffles toch zooveel vol boeken had gevonden!

Er liet zich een krakend geluid, dadelijk daarna een gillend gelach hooren, en toen scheen er iets te verschuiven, en toen Henderson eindelijk de beide deuren met zijn zware laarzen intrapte, zag hij nog juist hoe een kleine lift naar boven rees en uit het oog verdween.

— Bemoei je daar niet langer mee, Henderson beval Raffles luid. Vluc naar den zolder, hij mag niet ontsnappen, die moordenaar!

Hij ijlde op de deur toe — die was op slot! — de duivel heeft haar reeds kunnen sluiten van de plek waar hij zich nu bevindt, schreeuwde Raffles. James — je schouders ertegen! En vluc een beetje — de kerel heeft gas in de kamer gelaten.

Het was maar al te waar — door nauwe goed verborgen openingen, stroomde snel giftig gas het kleine vertrek binnen.

Brand was naar het raam gesnel — een ijzeren rolluik was er voor neergezakt!

Henderson wierp zich uit alle macht tegen de deur, en al was ze van het sterkste eikenhout —

krakend barstte het paneel open, en zoo vluc zij maar konden wrongen de drie mannen zich door de opening, ijlden door den gang en liepen vluc een achtertrap op.

Boven gekomen stonden zij een oogenblik hijgend stil en luisterden.

Raffles scheen de eenige te zijn die iets hoorde!

Hij fluisterde heel zacht:

— Hij moet op den zolder zijn. Hij tracht zoo zacht mogelijk te loopen, maar ik hoor het kraken van de planken! Henderson — jij gaat weer naar den tuin terug. Je zoudt ons door je zware schreden kunnen verraden. Je kent den uitgang nu wel. Vat daar post, en sla hem neer, als hij langs dien kant mocht trachten te ontsnappen. Gebeurt er binnen 10 minuten niets, wacht ons dan in de Rue Royal voor de Modezaak van Poiret.

Hij gaf Brand een wenk, en de twee mannen slopen als katten de laatste trap op. Zij hielden hun wapens tot schieten gereed. In de linkerhand hun lantaarn gereed om te ontsieken.

Zoo bereikten zij den grooten zolder.

Alles leek volkomen stil.

Maar het fijne gehoor van Raffles ging al spoedig een geluid op, dat geleek op het krabbelen van muizen in een provisiekast — het was zeker niet luider.

Hij stootte Brand heel zachtjes aan, zonder iets te durven zeggen.

Plotseling deed hij zijn lamp aanflitsen en het heldere schijnsel bereikte een hoek van den zolder, en verlichtte een man, die juist bezig was, heel zachtjes een luik weg te nemen van een dakvenster. Zoodra hij zich ontdekt zag, uitte hij een luiden vloek, rukte het venster open en was met een enkele sprong uit het gezicht verdwenen.

Raffles en Brand stormden naar voren.

Raffles boog zich naar buiten en zag juist hoe een donkere schaduw zich voortbewoog langs de breede dakgoot. Met gedempte stem beval hij:

— Sta stil, Nungate of ik schiet.

Slechts een schor lachje antwoordde hem, en toen was de schaduw verdwenen

— Hem na, Brand! beval Raffles kortaf. Hij kan onmogelijk ontsnappen. Het huis staat geheel afgezonderd van de andere.

De beide mannen klommen in de goot en vandaar op het platte, maar groote dak.

Zij zagen niets, maar zij hoorden een gerucht als van iemand die iets voortsleept over dakgrint. Zij ijlden op dat geluid toe, en kwamen juist bijtijds om te zien, hoe nr. 13 zoo vluc hij kon voortkroop over een ladder, dien hij zooveel had heen-gelegd over een scheiding tusschen de twee huizen, die het dichtst aan elkaar grensden.

Maar eensklaps scheen het alsof hij door lamheid geslagen was. Juist in het midden hield hij op,

en bood een makkelijk mikpunt. Maar Raffles noch Brand dachten aan schieten, want eensklaps klonk een verschrikkelijke gil, de blijkbaar vermolmde ladder brak in het midden door en Edgar Nungate, Nr. 13, de Schrik van Londen en Parijs stortte in de diepte, en werd eenige oogenblikken later met verbrijzelden schedel gevonden door eeni-

ge politie-agenten, die de ronde deden en toevallig door die afgelegen steeg drentelden....

Daar, op de morsige steenen van dat smalle slop eindigde dat misdadige leven van een der geheimzinnigste boosdoeners, wier bestaan men vermeld vindt in de archieven van Scotland Yard.

De volgende aflevering bevat:

DE ZAAK MARIGNY

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal van

RAFFLES

ook wel genaamd

LORD LISTER, de Gentleman-dief.

Elke 14 dagen verschijnt een nieuw compleet verhaal van

NICK CARTER,

de groote sensationeele detective,

afwisselend met een eveneens om de 14 dagen verschijnend

compleet verhaal van

BUFFALO BILL,

de avonturen van den grooten Woudlooper,

door hem zelf verteld.

Verder verschijnt, eveneens om de 14 dagen, een nieuw

compleet avontuur van

HARRY DICKSON,

de Amerikaansche SHERLOCK HOLMES.

**Bovenstaande verhalen zijn alom verkrijgbaar
aan de Stations, Kiosken en bij den Boekhandel.**

20 Cigarettes.

10 Cigarettes.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885